

Ruh ve Madde

Metapsişik Tetkikler ve İlimi Araştırmalar Derneği Neşir Organıdır.

Cilt : 16, Sayı : 185, Haziran 1975

Dernek adına Sahip ve
Mes'ul Müdür
Ergün Arıkdal
Genel Sekreter
Selman Gerçeksever



Hazırlayanlar :

Prof. Dr. Muammer Bilge
Dr. Gültekin Caymaz
Psikolog Erol Mutlu
Atilla Ultav
Muzaffer Suar
Berrin Gerçek
Sadiye Korateş
Gülven Erer
Enver Ölçerman
Mehmet Sancar
Halûk E Sarıkaya

İdarehane ve Dernek Binası :
Taksim, Siraselviler, Billürcü
Çıkmazı Sümbül Apt. No. 14/1
(Otel Santral Sokağı)

Haberleşme, Abone ve
Havale adresi :

RUH ve MADDE
P. K. 1157 - İstanbul
Abone ücreti : Yıllık 60 TL.

Tel: 45 39 82 (saat 19.00 dan sonra)

Dizgi - Baskı - Kapak
T A Ş Matbaası

Cilt : Çınar Mücellithanesi

Kapak : Hakikatın Ruhı
Uyanıkların Üzerindedir.

Sevgili Okuyucular



HAZİRAN'ın sonlarında ünlü «Ruhlar Arasında» isimli kitabı yayınlayacağız. Dr. Bedri Ruhseiman'ın bu yapıtını zamanımızın dil'ine göre, orijinal üslubu bezmadan, sadeleştirdik. Ayrıca Metapsişik Derneği'nce yapılan «örnek celseleri» uygun bölümlerin arkasına ekledik. Böylece, daha bol örneklerle genişleyen «Ruhlar Arasında» hayli zamandır arandıktan kurtulacak ve özellikle git gide artan spiritlek uygulayıcılara karşı tarihsel görevini tekrar yerine getirecektir.



H. Arslanhoğlu'nun Hilton'da verdiği konferans kalabalık bir dinleyici tarafından izlendi. Temas ettiği konular oldukça geniş olmasına rağmen, bir bakıma uzmanlaşmış bilgileri iyi bir sentez içinde sundu. Dileğimiz birkaç konuşma konusunu dolduracak olan bu bilgilerin tekrar tek tek ele alınması ve taşıdığı anlamı ile izafi amaçların belirtilmesidir. Candan kutlarınız.



Ruh ve Madde'niz glüz dönemi için yeni yazı dizileri hazırlıyor. Özellikle Dernekte yapılan konuşmaların, orijinale yakın bir üslup içinde, sizlere aktarılmasına çalışacağız. Böylece, sanıyoruz ki, çeşitli spiritik bilgilerin yeni yorumlarını ve gelişmelerini daha yakından izlemek mümkün olabilecektir.

Bir Derginin hazırlanması, yazıların sağlanması, düzenlenmesi, basılıp okuyucuya kadar ulaştırılması emek, zaman ve para gerektirir. Hele uzmanlaşmış bir konuda yayınlanacaksa daha da zorlaşır işler. Sabır ve yetenek zorunludur artık. Bu bakımdan, sevgili okuyucularımız, bizleri desteklemenizi, kusurları hoş görmeyizi, özellikle Dergiyi tanıtip abone miktarının artmasına yardım olmanızı rica ederiz.

Selâm ve Sevgiler,

E. ARIKDAL



Realite

Ergün Arıkdal

Ruhsal Enerji Merkezleri

GEREK İslâm'da, gerekse doğu dinlerinden geleneksel olarak sürüp gelen bir kurumlaşmış insandan söz edilir: Zamanın kutbu. Bu saygı değer ulu kişi, kendi devrinin bir mihrakıdır. Bilinen, bilinemeyen bütün olaylarda bu kişinin bir etkisi, bir dengeliği, müdahalesi mevcuttur. Hatta, geleneğe göre, kutuplar dört tanedir, bunlardan birisi de onların reisi mertebesindedir: Büyük Kutup.

Büyük Kutup herkesin ne olduğunu bilir, çarkifelek'in ne yöne döndüğünü görür, ama hiç müdahale etmez. Gizlide durur, sessiz ve sözsüz olarak, dua halinde, cahil toplumun hayırlı yolu tutması için temenni, istek ve cehitte bulunur: kısaca etrafına tesir yayar. Kutuplar ise böyle değildir; onlar sesli ve sözlü olarak, fakat herkesin ne olduğunu iyi bilmeden, çarkifelek'in ne yöne döndüğünü iyice görmeden, müdahale cehiti içinde bulunurlar: kısacası etraflarına tesir yayarlar. Ama bu tesir çoğu kez psikolojik metodlara dayanır, psişik marifetin etkili görünümünden yararlanırlar.

Geleneksel ve hakkında oldukça dağınık bilgi bulunan iki gizli Asya Kentinden söz edilir: Agarti ve Şamballa. Denildiğine göre: Agarti kenti sâkinleri ruhsal yönden çok gelişmiş ve iç ben'i eğiten bir tesir odağı vazifesini görmektedir. Hz. Musa'nın mucize olarak elini koynuna sokup onu oradan beyaz ve parlak bir halde dışarı çıkarması, Hz. İsa'nın ölüyü diriltip, cinleri kovması ve çarmlıha çakılmadan evvel tartışarak bu görevden affını istemesi, fakat sonra razı olup üstün bir şuur haline girmesi'ni hep Agarti'ye, daha doğrusu, Agarti Bilgelerinin (Velâyet ve

nübüvvet sahibi anlamında) ruhsal enerji yayımlarında bağlamaktadırlar. Gene, denildiğine göre, Hz. Muhammet, Agarti'nin Büyük Kutup'larından biriydi. Enkarnasyon yoluyla Dünyayı uyanıklığa davete ve sevke geldi.

Şüphesiz bu sözlerin tarihsel metod ile isbat edilmesine olanak yoktur, ama gizli-bilgencilik (ezoterizm - gnostiklik) bakımından insanın açıkça bilmesi gereken şeyler zaten onun çalışma alanına sokulmuştur. Realiteyle uğraşan insan bilimi (müsbet denilen, deneysel bilim) eline gözüne kulağına ulaşan, çok çok matematiğin yardımıyla kuramsal alanda var saydığının bilimidir. Bu durumda, ezoterizmin bilgisine yanaşmak için kullanılacak müsbet bilim metodları ve şartları yetersiz ve hatta yanıltıcıdır. Kısaca, tarihsel metodlar isbat edilemediği için gizli-bilimcilik yoluyla, gerekse olarak süre gelen birçok olay ve gerçeklere sırt çevirmek yabana atılmayacak bir kusurdur.

İkinci kent Şamballa'dır. Bu kentin sâkinleri fizik bilimlerde çok gelişmiş, dış ben'i (psiko-sosyo-kültürlü insanı) eğiten, bir tesir odağıdır. Fizik dünya'ya hâkim olmak, amacıdır. Eşya bilimini, ruhun bilimine hâkim kılmak ister ve bu uğurda ateşle simgelenen fizik enerjiyi kullanır. Her türlü fizik kıymet ve güç onların icat ve muhayyilesinin sonucudur. Geçmişte, onların yönetimini kendi istekleriyle benimseyen uygulamacı soylar gelip geçmiştir. Örneğin Atlant'lar ve onların Tufan sonrası büyük bakıyesi, aşlanmış soy: Arif'ler; esmer arif'lere bağlı orta asyalı Moğollar kuzey avrupa'nın «Nordik» soy

ları; hatta bir kısım orta doğu ve afrika soyları...

Eugünki tekniğe dayalı, ekononiyi herşeye üstün kılan, insanı kurnaz-hayvan olarak ele alan uygarlığımız, denildiğine göre, Şamballa'daki bilgelerin tesirleri altında oluşmaktadır.

Şunu hemen belirteyim ki, sanıldığı gibi, bu iki şehir iki zat kutup değildir. Biri müsbet, biri menfi kabul edilmemelidir. Her ikisinin bir arada, bir birleşimi tamamlayan bir ünite gibi, düşünülmesi gerekir. Ruh ve Madde, evren şuurunu beraberce teşkil ederler. Bu ise herşey, her varlık ve onu kapsayan şuur'un eylemi demektir.

PSİŞİK ENERJİ ÜRETEÇLERİ

Acaba, Agarti ve Şamballa birer simge olarak ele alınsa bile, gerçekten gizli olarak çalışan psişik enerji, etki, yayımında bulunanlar yok mudur?

Psişik kuvvet alanlarının varlığını biliyoruz. Bu alanlar iradeyle ya da irade dışı olarak teşekkül ediyorlar. Psişik enerji alanı kavramını tariflemek oldukça güç bir iştir. Şu varki okültislerin sandığı gibi bir «seyyale» de (akışkan-fluide) yoktur.

Ayrıca telepati ve telekinezi olaylarını ele alırsak, psişik aktivitenin, belli bir oranda, uzaktan tesir ettiğini görürüz. Öyle sanılır ki, psişik iktivite, etrafımızı çevreleyen ve fakat henüz keşfedemediğimiz mevcut enerjilere bir katalizör gibi, (yani kendisi değişmeden tesirler hasıl ederek) etki edebilir.

Amerikalı Wheeler'ın inandığı sonsuz enerji, tüm maddenin yok oluşundan sonra açığa çıkacak enerjiden de büyük enerji, mekânın (espace) kendi yapısında mevcuttur. Kendi tecrisine geometrodinamik ismini vermiştir. Einstein'ın genel izafiyet teorisinin makûl bir uzantısı gibidir. Psişik aktivite (etkenlik) hem başka psişik varlıkların, hem tabiata etkide bulunmaktadır. Olaf Stapeldon, psişik aktivitenin bir gezegenin çekim alanını bozabileceğini ileri sürer.

Eirçok akılcı insan için belli sayıda insanın, belli bir geometrik düzende oturarak, belirli bir şeyi düşünmesi sonucu kendi mekânına ve bu mekânda bulunan enerjilere etkide bulunabileceğine inanmak güçtür. Fakat aynı akılcı, nükleer pilin atomik gücü serbest bıraktığını ve bu pilin son derece saf belirli maddelerin geometrik düzenlenmesi sonucu meydana geldiğini bilir. Psişik pil fikri ise beden ve psişik olarak saf insan varlıklarının belirli geometrik durumlarda yer tutmalarından doğmuştur; eski uygulamadır, saçma değildir.

Böyle bir insan grubu, bizce, gerçek bir gizli cemiyet'dir. Geometro-dinamik enerji, ya da «kuanta-altı enerji» düşünce yoluyla etkileniyor, serbest bırakılıyor ve yönetiliyor. Bu enerjiler psişizme bağlı durumdaysalar, psişizme de etkide bulunabilirler demektir. Böylece psişik enerji santalleri, çevrelerinde bulunan insanlara, canlılara (isteyerek - istemiyerek) etki ederler. Hatta tüm Dünya'ya... Beşeriyetin psişik tekâmülü, böylece, iyi ya da kötü yönde etkilenebilir. Şüphesiz bu etkileme isteyerek, bir amaç güdülerek de yapılabilir. Örneğin, Almanya'da Nazizm'i yaratan Thule Grubu, isteyerek ve bir amaç güderek psişik etkilemeyi yapmıştır. Sonuç iyi bitmedi. Çünkü karşı gizli psişik santaller tarafından, yaydıkları etkiler tersine çevrildi. Dönüş şokları ve evrensel iyilik idesi önce Thule'yi, sonra ona bağlı olanları yıktı. Neyse... konumuz zaten bunun tartışmasını yapmak değildir.

★★

Yukarıdaki bilgilere göre, psişik santal görevini üzerine alan İslâm'daki kutuplar, yediler, kırklar; Mısır'daki onıklar, Hint'deki dokuzlar, v.s.'nin anlamı bizce böyledir. Hatta, diyebiliriz ki, belirli günlerde, belirli konularda fikri ve ruhi çalışma yapan gruplar da etraflarına, farkında olmadan, etki yayarlar. Evrendeki serbest enerji'nin kullanılmasını çeşitli temrinlerle öğrenebilen varlıklar, psişik etkilerini mekânın çeşitli buutları içinde gösterebilirler.

(Devamı Sayfa 38'de)

VİCDAN VE MAKÛL VİCDAN

● Mehmet SANCAR

VİCDAN NEDİR?

Spiritüel bilgilerimizden biliyoruz ki, ruh + madde = insan'dır. Ve dünyada bulunuşu gereği, çok değişken ve çok karışık tesirlerin etkisi altında yaşar. Kendine ulaşan tesirlerin çok değişik ve çok karışık olmasının nedeni, algılama melekelelerinin farklı periyotlar arasında zikzaklar çizerek oluşmasındadır.

İnsanın bağlı bulunduğu Ruhsal Plânın bir adı da Vicdan Plânı'dır. Bu Yönetici Ruhsal Mekanizmadan aldığı tesirlerle insan, bilgilerinin yeterliliği oranında değişik ve karışık bir hayat sürer.

Vicdan Plânı, yalın bilgilerin transforme edildiği bir plandır. Örneğin, yüksek voltajlı elektrik akımının evlerimizde, işyerlerimizde kullanılabilir voltaja düşürülmesi için transforme edildiği bilinen bir gerçektir. Bu kaba misaldeki gibi, dünya insanıyla değil, daha üstüyle dahi temasında ruhsal yakıcılık bulunan yalın bilgilerin, Vicdan Plânında transforme edilerek daha alt kademelere yönltilmesi bile yeterli olmadığından, bir çok ara ortamlardan da geçirilir...

En alt basamaktaki insanı şeriat koşulları biçiminde etkisi altına alan bu plânın tesirleri, daha üst basamaklarda insanın içerisinde bir parlak nokta olarak odaklaşmağa başlar.

Bir noktadan çıkan ışık demeti, çıkış noktasından uzaklığı kadar geniş bir alana yayılır. O noktaya yaklaşıldıkça hüznün yaygınlığının azalıp etkisinin arttığı görülür.

Madde dışı olan bu Vicdan Plânı te-

sirlerini her ne kadar böyle kaba, saba örneklerle anlatmamız doğru olmasa da, anlatım güçlüğümüz ve yetersizliklerimiz, ister istemez bizi bu kabil misallere zorluyor...

Çıkış noktasından uzaklaşan güneş ışık demetini bir örnek olarak alırsak, hem çıkışından uzaklığı ve hem de ara vasatların değiştirme özellikleriyle güneş ışınları yakıcı olmaktan çıkmış bulunarak dünyamıza ulaşmıştır; bu yüzden yararlı olabiliyor, diyebiliyoruz... Halbuki güneşe yakınlaşmamızla bu yarar, zarara dönüşüyor...

Hisleri gelişmemiş insanın bulunduğu ortam, alt basamak evrim ortamıdır. Bu alt ortamdaki tesirler de yaygın ve şeriat biçiminde ferdin dışında etkilerini sürdürür... Ve hisleri gelişen insan, sayısız bedenlenmelerden sonra edindiği bilgi hamulesiyle (yüküyle) yükselmiş, daha üst evrim basamaklarına çıkmış bulunur. Bu üst evrim ortamının insanı, Vicdan Plânının transforme tesirlerini, elbetteki şeriat insanının algıladıklarından çok farklı bir şekilde algılayacaktır...

Yine bir örnekle anlattıklarımızı açmağa çalışalım :

Bir çok enkarnasyonlarıyla kişi, ruhunda da bir çok algılamalar yaşamış; dağarcığına bir sürü bilgiler doldurmuştur elbet...

Diyelim ki, güneşe hiç bir önleyici tedbire başvurmadan yaklaşımağa çalışan insan, sadece bilgisizliğinden güneşin yakıcılığının kurbanı olur. Halbuki bilgisi yeterli insan, güneşin yakıcılığına kurban giden insanın yaklaşma yerine kadar çı-

kar da, hiç bir şeye uğramadan; hattâ bir takım yeni bilgiler de edinmiş olarak döner...

İşte Vicdan Plânının yararlı, yönetici tesirleri de, insana zarar vermemesi için bilgileri cranında insanı etkiler bir biçimdedir: İnsan, evrim sürecinde yükselbildiği kadar bu tesirlerden daha etkin yararlanır. Kuşkusuz ki, başının üzerindeki tesirler, ayağının altındaki tesirden çok etkindir...

Özel pratiklerle «En'el Hak» diyebilen insanların sonlarının acılığı, güneş, tedbirsiz yaklaşan insanların uğradıkları sonlar gibidir. Gerçi bu «En'el Hak» diyebilmiş de bilgisizce olamaz; olmamıştır da.. Fakat matlup (geçerli, normal) olan yol bu mudur hepimiz için?!... Vicdan Plânının tesirlerini daha yüksek bir noktadan ferdin benliğinde duyabilmesi, yeterlilikten yoksunsa, insana «En'el Hak» dedirtir ama, derisinin yitülmesini önleyemez. Hz. İsa da Vicdan Plânının tesirlerini doğrudan doğruya alarak görevini yerine getiriyor... Ve iyileştirdiği her hasta, diriltiği ölüler için «Ben yaptım.» demiyor «Seni imanın kurtardı; Babam yaptı.» diyordu. Kimdi İsa'nın Babası? Bağlı bulunduğu Plân: Vicdan Plânı (Ruh-ül Kudüs)... Fakat Hz. İsa dahi çarmıha gerilmekten kurtulamamıştır. Nedendir bu acı sonlar?...

İnsanın, yeryüzünde, yeryüzü insanı olarak çıkabileceği bir evrim basamağı vardır. Bu basamağı aşmayı göze alanların (bu çok cesur, büyük kişilerin) acı sonlarına da bile bile katlanmaları, yeryüzü yazgılarıdır. Ve şurası bir gerçektir ki, her insan için geçerli bir yol değildir bu özel yollar. Ve her birimiz için ayrı değerli evrim yolları vardır.

İmdi, bu kadar bilgi ışığında «Vicdan nedir?» dersek, şöyle bir tarif yapabiliriz:

Evrim sürecinde hisleri gelişen insanın edindiği bilgilerinin onu yükselttiği bir evrim basamağında algıladığı Vicdan Plânı tesirlerinin içerisinde oluşturduğu bir nokta vardır: Bu parlak nokta, bu odak, insanda beliren VİCDAN'dır. Bir yüksek

uçta Vicdan Plânı; bir alçak uçta, bu plânın etki noktasıdır bu. Düne kadar şeriatle (el yordamıyla) yöntemlemeğe çalıştığı yaşantılarını, bu noktaya ulaştıktan sonra, bu noktayı geliştirip, daha da yükselterek büyütebildiği oranda bilinçlendirecektir insan...

Vicdan Plânı, yalnız bilginin transforme edilerek oluşturulduğu bir hiyerarşik ruhsal plândır, demiştik. Şimdi bu bilgilerden giderek diyebiliriz ki, düne kadar dışındaki bilgilerle yetinmek zorunluğunda kalan insanın, içerisinde oluşan parlak noktayla (Vicdan Plânının içerisinde oluşan daha kudretli kıyas mihengiyle), VİCDAN denilen BİLGİ MİHENKTAŞI elde etmişliği sözümüzde konudur.

Dünün şeriat insanı, bu kademedede Vicdan Adamı olur.

MÂKÛL VİCDAN :

Akıl, ferdin gelişmiş hislerinden biridir. Vicdansa, Vicdan Plânına biraz daha yakın olabildiği kademedede içinde beliren bir etki noktasıdır. Bu ikisini birleştirerek, mccc ederek kullanabilmekse, Makûl Vicdanlı olabilmektir.

Aklın beraberinde incelen nefsanîyetin (egonun, bencilliğin) yükselmiş ince etkileri de mevcuttur. Öyle bir yerde bulunmaktadır ki fert, alttan yükselen benliğin incelenmiş, yükselmiş etkisiyle; üstten yaklaştığı, yakaladığı, algıladığı vicdan tesiri; yaklaşık, fakat yanıltıcı değerleri içeriktir (havidir). Altan algılanan ince benlik etkisine uyan varlık, vicdanı aleyhine yanılmış olur.

Vicdan; yalnız bilginin, yeryüzü insanının ulaşabildiği bir kademedede, onu aydınlığa doğru çekmeğe çalışan bir tesir nüvesidir (çekirdeğidir).

Akılsa, alttan gelen bir yetersiz aydınlanmayla ferdi (bireyi) bencilliğine doğru itebilir. Çünkü aklın malzemesi, kişinin bilgileridir (Mantık bilgisi de buna dahildir.).

Yalnız aklını kullanmağa çalışan insanın nasıl yanılgılara düşebileceği, üstte-

● Lütfen Sayfayı Çeviriniz.

kine kıyasen pek yetersiz bilgileri muvacehesinde açıktır...

Vicdanlı olmak iyidir. Fakat akıyla vicdanını birlikte kullanabilmek daha iyidir. Evrim; daha iyiye, daha ileriye gitmek demek olduğuna göre, daha iyiden yana olmamız, kuşkusuz ki, en iyisidir.

Aklını geliştirmekle yükümlü insan, benliğinde beiren parlak noktaya da uyardığı oranda evrim sürecinde hızlanır.

Vicdanın parlak noktasının aydınlığıyla aklın ortaya koyabildiği aydınlık, öyle bir yerde, birbirine öylesine benzer ki, hangisinin vicdana, hangisinin akla ilişkin (ait) olduğunu ayırt edebilmek imkânsızdır. Ancak eylemlerin sonucunda, ya sürür (yüksek sevinç) yahut pışmanlık duygularımızla hangisine uymuş bulunduğumuzu kestirebiliriz. Bu kademenin üstüne çıkmadan da, sonuçtan önce bir kestirme işleminde bulunamayız.

Bir virtüözün düşünelim: Örneğin, 3/4' lük bir sesle 7/8 değerindeki bir sesi kolay algılar. Fakat, 15/16, 31/32, 63/64 gibi, birbirlerine çok yaklaşık sesleri kolay ve hemen algılayamaz (Hele kulağı yeteneksiz bizler hiç algılayamayız.). Ancak sürekli ve düzgün çalışmalar sonunda, en ince nüansları da kulakları yakalar durumlara yükselir...

Nasıl ki, virtüözün müzik yeteneği sürekli ve düzgün çabalarıyla gelişebiliyorsa, insanın da vicdan yeteneği, sürekli kıyaslamalarla aklın aydınlığını aşkın gelişebilir.

Uyanmakta olan insanın şeriatı dışta, uyanmış insanın şeriatı içte belirginleşir.

Madde boyutunda akıl geliştirirken, ruh boyutunda da vicdan boy verir.

Gelişkin bir akılla, aynı paralelde boy verebilen vicdanın beraberliğidir ki, insanı, Mâkûl Vicdan Adamı kılar.

Demek ki, Mâkûl Vicdan, aklın paralelinde geliştirilebilen vicdan anlamına bir deyimdir.

Şüphesiz ki, Yukarıdan beslenen akılla, aşağıdan beslenen akıl, aynı hızları iktisap etmezler (kazanmazlar). Yukarıdan, vicdanın, yalın bilgidен transforme etkisi, akli, kuşkusuz ki, daha hızlandırıcaktır...

Mâkûl Vicdan; uyanık (rikkatlı) insanda önce, akılla vicdanın birlikte kullanılabilme hakkıyla doğar; bu hakkın liyakatli olunabildiği kadar da gelişir.

Her eylemini, aklın ölçüleriyle düzenlemeğe ve vicdanın süzgecinden geçirmeğe çalışan insan, uyanıklığa aday insandır.

Yeryüzünde uyanan, öbür dünyada dirilecektir. Bu diriliş, kıyamdır. Yeryüzünün verebileceği kadar bilinçlenen insanın, dünyadaki en etkin, en yüksek eylemleri, mâkûl vicdan çabalarıdır. Bu çabaların üstün başarılarıdır ki, insanı, kıyam ettirecektir (Bilinçli olarak ayağa, ruhen ayağa kaldıracaktır.).

İşte mâkûl vicdan, böylesine bir evrim kademesindeki gelişmiş duyguların, Vicdan Plânından daha etkin bir biçimde beslenişinin adıdır.

İnsanlar ve Mucizeler

W. KELLER'den çevrilen

Bu güzel eserde spiritik olaylar tarihçesini, medyumların hayatını, ünlü araştırmacıları ve parapsikolojiyi zevkle okuyabilirsiniz. Fiyatı : 30 TL.

ÖDEMELİ İSTEYİNİZ. — P.K. 1157

İ S T A N B U L



Ufo

Aktüalite

Selman Gerçeksever

Uzaylı Madenciler, UFO'larla Maden mi Çıkarıyorlar?

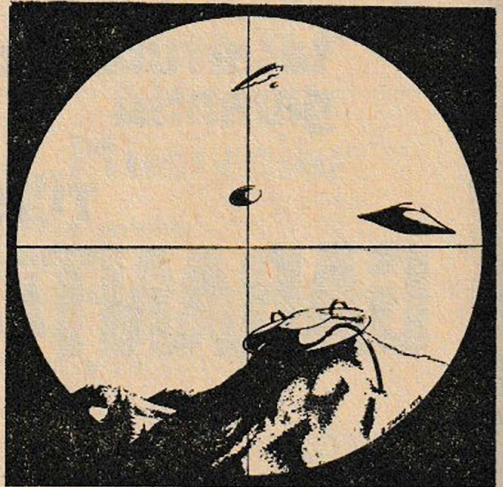
1967'de bayan Lorenzen (APRO yöneticilerinden) Mr. Buzz Montague isimli bir okuyucusundan UFO gözlemleriyle ilgili mektupiar alınuştı. Bunlardan birinde kendisinden başka bir müşahit daha bulunmaktaydı, hem de diğerlerine nazaran daha ayrıntılıydı. Bu mektuplardan sonra Mr. Montague ile görüşüldü, kendi tarifi üzerine gözlemin resimleri yapıldı, fakat ikinci müşahidin nerede olduğu yapılan soruşturmalara rağmen çıkarılamadığından kendisiyle görüşülemedi. Bununla birlikte bu da yeterli görülmemiş, bu konuda derinlemesine soruşturma yapmaya durumu daha müsait olan APRO memurlarından Allen Benz beklenmiştir. Allen Benz'in yerinde ve Mr. Montague ile yaptığı incelemelerden aşağıdaki málumat ortaya çıkmıştı :

Mr. Montague, gözlemin geçtiği yer olan «Twin Falls, Idaho» denilen bölgede zaman zaman avlanırdı. UFO'larla ilgili ilk gözlemi 1960 başlarında olmuştu. (Kesin tarihi hatırlayamamaktadır.) Arkadaşı William Andrews'le birlikte son gözlemleri 1960 sonbaharındaydı. Her iki gözlem de aşağı yukarı birbirine benzemekteydi. Aşağıda okuyacaklarınız bunlardan ikincisine aittir :

İki adam vadiye hâkim bir uçurumun başında kamp yapmaktaydılar. Sabahleyin 6 sularında uyandıkları zaman, Spring Creek Maden ocağına ait (karşılardaki vadinin öbür ucunda bulunan) maden yığını üzerinde parlak bir nokta gözlerine

ilişmişti. Çıplak gözle baktıklarında yığının üzerindeki parlak cisim bir şeye benzetemedikleri halde tüfeklerine monte edilmiş dürbünlerle baktıkları zaman, yığının üzerinde tabak şeklinde parlak bir cismin durmakta olduğunu anlamışlardı. Ashnda bu parlak cisimlerden bir tane değil, üç tane daha bulunmaktaydı orada. Resimde de görüldüğü gibi bu objelerin üst kısımlarından çıkıp, toprağa saplanan ve hareket edebilen boru gibi uzantılar bulunuyordu.

Kısa bir süre sonra cisimler birer birer havalanmaya başladılar. Bu sırada takriben 1.000 feet (300 metre kadar) yüksekte püro biçimli daha büyük bir ci-



sim gözlerine ilişti. Bu büyük cismin alt tarafında dört adet girinti vardı. Yerden havalanan cisimler bu büyük püro şeklindeki cismin girintileri içinde kaybolduklarında, âdeta daha önceden orada girinti yokmuş gibi görünüyordu. Bir süre sonra dört cisim girdikleri yerden çıkarak tekrar maden yığınının doğru süzölmeye başladılar. İki avcı seyretmekte oldukları manzaradan o kadar etkilenmişlerdi ki, aradan ne kadar süre geçtiğini, ne zamandan beri UFO'ları seyretmekte olduklarını kestirememişlerdi, fakat sonradan hafızalarını zorladıklarında, en azından bir yarım saat, ya da 45 dakika gözlemlerinin sürdüğünü hatırlayabilmişlerdir. Yığının üzerinde ikinci kez konan dört cisim yukarıda anlatıldığı gibi üst kısımlarından çıkan uzantılarını toprağa daldırılmışlar, bir süre bu vaziyette kalmışlar, uzantılarını toplamışlar ve tekrar havalanarak yükseklerde bekleyen püro biçimli daha büyük cisimle kenetlendikten sonra, büyük cisim yavaş yavaş kuzey-batı yönünde hareket etmiş ve bir süre sonra gözden kaybolmuştur.

Maden yığını üzerine konmuş olan UFO'larla ilgili başka bir ayrıntı da üzerlerinde şeffaf bir kubbeciğin bulunmasıdır. Bu ve diğer ayrıntılar, Mr. Montague tarafından, resimler çizildikten sonra, tamamen doğrulanmıştır.

Püro biçimindeki büyük cismin altındaki girintilerden başka, baş kısmında pencereleri andıran ayrıntılar da Mr. Montague tarafından doğrulanmıştır.

Yorum

Bu anlatılanlardan şu sonuca varmak, mantıki bir düşünce tarzı olacaktır: Bu olay bize, Ruslar'ın aya gönderdikleri insansız uzay aracı LUNAHOT'u hatırlatmaktadır. Bu araç bilindiği gibi, ay üzerinde çeşitli ölçümler yaptıktan başka, ay toprağından numuneler de toplamıştı. Aynı şeyi Amerikalılar'da insanlı ay yolculukları sırasında yapmışlardı. Mr. Montague'

un yukarıda okuduğunuz gözlemindeki objeler, dünya madenlerinden örnekler almak üzere dünyaya inmiş olan başka dünyaların uzay araçları neden olmasın...

Yukarıda anlatılan gözlemlerle ilgili bir ilginç husus daha bulunmaktadır: Mr. Montague'un ve arkadaşının üzerinde UFO'ları gözledikleri maden yığını aslında zamanında cevheri içinden alınmış, ayıklanmış bir molcz yığınının başka birşey değildir. Burada söz konusu UFO'ların yaptıkları şey herhalde, dünya insanının bu maden ocağından nasıl bir maden çıkardıklarının keşfine çalışmaktan başka birşey değildir... (APRO-Eyl-Eki. 1973)

ŞENİN İÇİN

Şenin için doğar güneş
Esen yeller senin için!...
Dağa, taşa yağın yağmur
Akan seller senin için!...

Sen olmasan bende bir an
Eölünürüm atomlara
Birlik, dirlik, bütün düzen
Seven eller senin için!...

Şarkıların, türkülerin
Sözleriyle besteleri
HAK AŞKINA çalan sazda
Uçan teller senin için!...

Evren sevgi üzerine
Oturtulmuş sonsuza dek
Küme küme yıldızlardan
Açan güller senin için!...

HAK üstüne «ALLAH!» diye
Dönen diller, dönen beller
Aşk odunu perde perde
Örten tüller senin için!...

Mehmet SANCAR

CILT 10 - 195 - MAYIS 1975

Bütün bir ömür boyunca sık sık müşkil durumlara düştüğümüz, sonu felâketle bitebilecek bir takım tehlikeli hâdiselerle karşılaştığımız çok vâkidir. Fakat bu müşkil durumların çoğundan kurtulduğumuzu, tehlikeleri de bertaraf ettiğimizi unutmamalı, bütün bunlardan da tesadüflerin sayesinde kurtulduğumuz kuruntusuna kapılmamalıyız. Çünkü bu konuda tesadüfler değil, unumiyetle «Himaye edici Ruhların yardımı» müessir olmaktadır. Aşağıki yazıda bu hususu ispat eden çeşitli misaller veriyoruz.

Yazan :

Dr. Bedri RUHSELMAN

BİZ insanlar; gözümüzün gördüğü, kulaklarımızın işittiği ve ellerimizin dokunduğu şeylerin dışındaki realiteleri körü körüne reddetmek modasına nedense pek kapılmışızdır. Fakat düşünmeyiz ve ekseriya takdir etmeyiz ki, dünyadaki hayatımızın seyir ve selâmeti yalnız bu beş duygumuzun ölçülerini esas tutarak, bizi bazı şeyleri inanmağa veya inanmamağa sürükleyen beynimizin başiretili direktifi ile temin edilmiş değildir. Eğer böyle olsaydı her noktası uçurumlar ve engellerle dolu bulunan çetin hayat yollarında yürürken emniyetimizi çoktan kaybeder ve ilerliye-
mez olurduk. İçimizden birisine deseler ki, yarın evden çıktığın zaman sokakta ilk karşılaşacağın hâdise ne olacaktır? Acaba bu suale müsbet olarak kim cevap verebilir? Hiç kimse! Bununla beraber hepimiz sabahleyin büyük bir emniyet içinde evimizden çıkarak işimize gider ve akşamleyin de gene aynı emniyetle evimize döneriz. Bu emniyeti bize veren âmîl, bildiğimiz veya çok defa bilmediğimiz himaye

edici bir sürü tesirlerin altında bütün bu tehlikelerin ortasından daima sıyrılarak çıkmış bulunmanın doğurduğu mutat ve emin bir hayatta yaşamakta olduğumuza dair itimadımızdır. Halbuki hayatta neler yok ve neler olmaz!... Kaç defa görmüş ve işitmişizdir: Bir kadın Samatya'dan kalkar, Karaköy'deki bir apartmana gece misafirligine gider. Fakat o gece bu apartman yıkılır, apartman sâkinleriyle birlikte kadın da orada ölür. Acaba bu kadının bu âkibeti bir gün evvel biliyor muydu? Ve bilseydi oraya gider miydi?

Gene meselâ bir kadın Beyoğlu cad. desinde giderken apartmanlardan birinin balkonunun tam altından geçtiği sırada balkon çöker ve kadın altında kalarak ölür. Bu kadıncağz balkonun yıkılacağını bir dakika evvel bilmiş olsaydı onun altından geçer miydi?

Keza tayyareden çıkan bir yolcu, hava idaresinin resmî otobüsü ile şehre ineceği yerde yolda tanıştığı bir yolcunun hususî arabasına binmek teklifini kabul eder ve

bu araba ile giderken araba bir trenin altında parçalanır, otomobilin asıl sahibi kurtulduğu halde yolcu ölür. Fakat resmî otobüsün bir sürü yolcusu sağ ve salim olarak şehre iner. Acaba bu yolcu, bu otomobilin böyle yolda tren altında kalarak parçalanacağını bilseydi ona biner miydi?

Misal çok... Ben, belki çoğumuzun da işitmiş olduğu meşhurlardan bir kaç tanesini aldım. Bütün bunların mânâsız bir tesadüf faraziyesiyle izahı elbette en kolay ve en ucuza bir düşünce alış ve rişi olur, ama iş böyle değil...

Kâinata rastgele diye bir hakikat yoktur. Tesadüf, daha doğrusu kör tesadüf fikri ancak, illiyet prensibi zincirinin nazmî ve birbirine bağlı halkalarının - bilgisizlik icabı olarak - insanlar tarafından aynı nizam ve tertip dahilinde takip edilmemesinden ileri gelen fikir boşluklarının bir ifadesidir. O halde yapmakta olduğumuz her iş, bazan mânâsız bile görünce, hakikatte belki ilerde bizzat kendimizin dahi takdir edebileceğimiz bir sürü neticeler doğuracaktır ve bu neticelerin de, hayatta şuur ve idrakimizle yaptığımız işlerin neticeleri kadar ve ekseriya onlardan daha ileri derecede ehemmiyeti haiz tesirleri olacaktır. Bu tesirler belki, bu günkü kısıf görüş ve duyularımıza göre istikametlerini almış bulunan arzu ve temayüllerimize aykırı düşebilir. Bunun ne ehemmiyeti var? Hangi yüksek ve âlem-şümül bilgimize ve kudretimize güvenerek bu kâinat şüraul hâdise zincirleri içinde akıp gidecek olan ebedî hayat halkalarını tayin ve takip edebilir ve emniyetli adımlarla yürüyebiliriz Bununla beraber, her insan, hattâ her canlı varlık sanki her şeyi biliyormuşçasına ebedî hayatın tekâmülünü sağlayıcı bütün imkânları kullanarak adım adım yürümekte ve yükselmektedir.

Demekki canlı varlıklar bu ezeli ve ebedî hayat yolculuklarında yalnız kalmış değıllerdir ve kendilerinin bildiklerine nazaran elbette nihayetsiz olan bilmedikleri sahalarda bilgileri çok defa onların da yardımlarına daima mazhar olagelmekte-

dirler ve varlıklar, bu sırlarla dolu çetin hayat lâbirentlerini ancak bu yardımlar sayesinde aşmağa muvaffak olabilirler Bununla beraber varlıkların, kendilerine yapılan bu yardımları bilmesi veya bilmemesi, takdir etmesi veya etmemesi neticeler üzerinde hiçbir mühim tesir husule getirmez. O, kendisini, gene kendisinin bir felâket telâkki ettiği herhangi bir hâdiseye sürükleyen bir dış yardımın tesiri altında o hâdisenin neticeleriyle karşılaştığı zaman bu hâle tesadüf eseri der ve üzülebilir. Keza, kendince de hoş karşılanan iyi bir hâdiseye sevk edildiği zaman buna da tesadüf eseri der ve sevinir, Fakat onun bütün bu hallere tesadüf damgasını vurma-sı, onların neticelerinden kendisini kurtarmış olmaz.

Bu sözlerimiz kuru birer laftan ibaret değildir. Bizi bu düşüncelere sürükleyen felsefi ve moral mülâhazaları bir tarafa bırakarak şuracıkta sadece psişik ve metapsişik mutalar üzerinde durmak isteriz. Bunlar da pek çoktur. Burada biz, büyük kitap ciltlerini dolduran bu nevi vakıalardan ancak bir iki tanesini ele alacağız. Bunlar insanların bilmeden olduğu gibi, arasına bilerek de yüksek varlıklar tarafından nasıl himaye edildiklerini göstermeğe kâfi gelecektir.

1 — Genç bir delikanlı bir gece geç vakte kadar kitap okuduktan sonra yatmak üzere yatağına giriyor. Birdenbire gayet açık olarak kulağına şu seslerin geldiğini duyuyor: «Kalk aşağı in!» Evvelâ delikanlı bir rüya gördüğünü sanıyor ve bu sese kulak vermiyor. Fakat arası çok geçmeden aynı ses ikinci defa aynı şekilde tekrar ediyor. Delikanlı bir az sarsılmakla beraber gene aldırış etmek istemiyor. Üçüncü defa aynı hâl vaki olunca fırlayıp yatağından kalkıyor ve aşağıya iniyor. Evde kimse yoktur. Aşağıları doluyor samanlığa giriyor, samanların için için yanmakta olduğunu görüyor. Biraz daha ihmal edilince bunun büyük bir yangın hâlinde evi alt kattan tutuşturacağı muhakkak bulunuyordu.

2 — Burada iki kızımı muhakkak bir

● Lütfen Sayfayı Çeviriniz.

ölümden kurtaran bir babanın ruhunun müdahalesinin açık misalini göreceğiz : Bu misal «La Revue Spirit» in 1925 yılının nüshalarından alınmıştır.

1925'de Sintria da dul bir kadın üç kız çocuğu ile beraber fakirane bir evde oturuyordu. Kocasını harpte ölmüştü. Kızlardan biri geceleri annesiyle birlikte bir odada, diğer iki kız kardeş te beraberce yanlarındaki odada yatıyordu.

O gece ayrı odada yatan iki kız aynı zamanda uyandı: Ve ikisi de birden yatağın yanında bulunan bir iskemlenin üzerinde birisinin oturmakta olduğunu gördü. Bu harpte ölen babaları idi. Kızlar direkleriyle birbirlerini dürterek —vakadan haberdar ettiler ve korkularından seslerini çıkaramadılar. Hayal kaybolunca ikisi de avazları çıktığı kadar bağırmağa başladı. Bu feryadı işiten anneleri hemen odaya koştur. Kızlar annelerine gördüklerini anlattılar. Anneleri kızları, tekrar uyumağa icbar etti, Fakat onlar bunu istemediler. Ve artık kendi yataklarında yatamayacaklarını korktuklarını söylüyerek annelerinin yatmakta olduğu odaya geçtiler. Bu hâdiseden ancak bir saat kadar vakit geçmişti ki, iki genç kızın evvelce yatmakta olduğu odanın tavanı çöktü ve kocaman bir demir tavan tabanı kızların bir saat evvel terketmiş oldukları yatağın üzerine düştü.

3 — Aşağıdaki misal de başka bir yerde vukua gelmiş olan, fakat yukarıdaki benziyen dikkate şayan bir vakıayı gösterir. Bu vakıa bir Fransız yüzbaşının başından geçmiştir. Bu da aynı mecmuanın 48 inci senesinin 7 inci sayısından alınmıştır. Yüzbaşı vakıayı şöylece anlatmaktadır:

«Bir gece tiyatrodan eve avdet ediyordum. Birdenbire beni arkamdan takip eden başka birinin gölgesini yanımda gördüm evvelâ ona hiç ehemmiyet vermemiştim. Fakat bu gölgenin ısrarla yanımda yürüdüğünü görünce ve gecenin de bu saatinde her türlü tecavüzün mümkün olabileceğini düşününce beni takip eden varlıktan birkaç adım uzaklaşmak için biraz yana doğru çekildim. Fakat bu ha-

reketim faydasız oldu. Çünkü gölge de bu hareketimi aynen taklit etmiş ve aradaki mesafeyi eskisi gibi muhafaza etmişti. Bu halden canım sıkıldı. Bir an geridönerek bu münasebetsiz yoldaşınla karşı karşıya gelmeği düşündüm. Fakat gizli bir iç güdüsü böyle hareketi yapmaktan beni alakoydu. Sadece yürüşümü hızlandırmakla iktifa ettim. Fakat esrarengiz yoldaşım da aynı şekilde hareket etti. Hayretle gördüm ki, ben gerek sağa, gerek sola doğru, gerek yavaş, gerek çabuk olarak yürüsem o da benim gibi yapıyor ve aramızdaki mesafeyi hep muhafaza ediyordu. İtiraf ederim ki, bu hâl hissederek korkmağa başladım. Ben ki hiçbir düşman karşısında titrememiş, kimsenin karşısında gerilememişim. Bu musallat arkadaştan kurtulmak için eğer orada birini bulsaydım memnulukla ona yaklaşıp ve iltica ederdim. Veya bir arabaya rastlasaydım hemen içine atlayıp oradan uzaklaşardım. Fakat maalesef araba durağından çok uzakta olduğu gibi burası insanların pek de geçeceği bir yer değildi. Yolcu hiçbir kimse yoktu ve her taraf sessizlik içinde idi. Artık kendimin tamamiyle yarımsız kalmış olduğunu görerek koşmağa başladım. Yanımdaki de benim gibi koşmağa başladı. Fakat bana yetişmiyor ve aradaki mesafeyi asla bozmuyordu.

Bu hâl neden ileri geliyordu? Bu arkadaş benden ne istiyordu? Acaba bu, başka birisinin gölgesi miydi? Ama herhalde bana fenalık yapmak isteyen birisi olmasa gerekirdi. Çünkü gene kendisi tarafından çizilmiş olan aramızdaki mesafenin hududunu asla aşmıyordu. Ve bana daha çok yaklaşıyordu.

O halde benden ne istiyordu? O zaman, kendi kendime muhayyilemin bir oyuncuğu olmağım ihtimali akımda geldi. Kendi kendime: «Sakin ol ve hâdiseyi soğuk kanlılıkla iyice tetkik et!» emrini verdim. Bütün dikkatimi topladım, akımı başıma aldım. Bu durumu büyük bir soğukkanlılıkla incelemeğe başladım. Gördüm ki yolda iki tane gölge vardır. Bunlardan birisi benim gölgem, diğeri de ötekinin gölgesi idi. Nihayet, tek başıma oturmak

ta olduğum evime geldim.

Alnından soğuk terler boşanıyordu. Anahtarları cebimden çıkardım. Kapının kilitli, dine tam sokmak üzere idim. O zamana kadar yanımdan ayrılmıyan gölge birden bire yerini değiştirdi ve önüme, benimle kapı arasına geçti. Yani karşıma düğidi. Adetâ önümü kesmişti. Artık korkum son vaddini buldu, dayanamadım ve oradan kaçtım. Biraz ileride bulunan yakın bir dostumun evine iltica ettim. Ve geceyi orada geçirdim. Ertesi sabah evime dönerken bir akşam evvelki korkumu düşünerek bu hareketimin mânasızlığına gülüyordum Şuna kanidim ki, ben o sırada bir rüya görmüş olmalı idim. Fakat evin kapısını açıp odama girdiğim zaman iş değişti ve hayretler içinde kaldım. Çünkü cdamn tavanı çökmüştü. Ve tavandan aşağı yuvarlanan ağır enkazın bir kısmı karyolamın üzerine inmiş ve onu ezmişti. Bu manzara karşısında şiddetli bir titreme geçirdim. Ve şunu düşündüm: Eğer bu akşam bu yatağa girip yatmış olsaydım akibetim böyle olacaktı ve yatağımın içi mezarım olacaktı.» şükür olsun o hayırlı korkuya ki dün akşam beni bu felâketli yerden uzaklaştırmış oldu.

4 — Fakat bu nisbeten vuzuhsuz himayelerin daha açık şekillerine spiritizm celselerinde rastgeliriz. İşte bunlardan bir tanesi :

1937'de Glasgow'da 9 aylık bir bebekleri olan, karı-kocadan ibaret bir aile vardı. Bunların evinde birtakım gayri tabii haller ve gürültüler müşahade edilmeğe başladı. Bu acıip haller o kadar ileri gitti ki artık ailenin huzuru kaçmış ve sınırleri bozulmuştu. Nihayet apartmanı terkederrek başka bir yere çıkmağa karar verdiler. O mahalde, metapsişik mevzularla il-

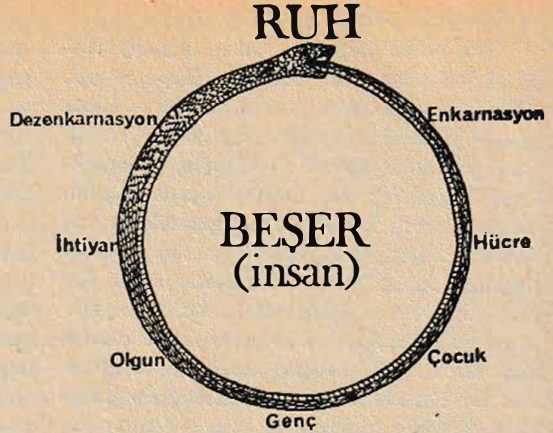
gili bulunan bazı zevat bir tetkik heyeti kurdular ve hâdiseleri mahallinde incelemeğe karar verdiler. Aynı evde bir gece, spiritizm celsesi akdettiler. Cciseye başlar başlamaz gürültüler duyulmağa başladı. Fakat irtibat o akşam zayıf olduğundan ruhla görülebilmek mümkün olmadı. İkinci akşam daha tecrübeli başka bir medyumla celseye tekrar başlandı. Medyum sıratle transa geçti. Yani bir nevi uyumsuzluk hâline düştü. Bu sırada medyumla bir ruh irtibat hâline geçti. Bu ruh kendisinin, çocuğun annesinin büyük annesi olduğunu söyledi. Ve evvelki gürültüleri de kendisinin yapmakta olduğunu ilâve etti. Sebebini sordukları zaman bebeğin sıhatinden endişe ettiğini ve çocuğa hemen bir doktora muayene ettirmelerini söyledi. Babası pek ruhlara inananlardan değildi. Evvelâ aldırış etmek istemedi ise de ruhun ileri derecedeki ısrarlarına mukavemet edemeyip çocuğu bir doktora göstermeğe razı oldu. Fakat doktor bu müracaatın spiritizm yolu ile vaki olduğunu işitince, inkârcılığı galeyana geldi ve çocukta böyle bir tıkanma alâmeti olmadığını ve bu hikâyenin medyum tarafından uydurma birşey olduğunu söyledi. Bununla beraber ailye daha ziyade emniyet vermiş olmak için, ailenin de ısrarı üzerine bir radyolojik muayeneye razı oldu. Radyolojik muayene neticesinde hakikaten çocuğun boğazında hemen ameliyat edilmesi icap eden bir arıza bulundu. Ve gene mütehassıs doktorun ifadesine göre eğer derhal ameliyat edilmezse çocuğun hayatı tehlikeye girebilirdi. Fakat mütehassıs, bu haberin ruhtan geldiğini öğrenince çok şarsıldı ve metafizik mevzuların mütalesasına koyulmakta gecikmedi

(20. ASIR Dergisi)

LÜTFEN ABONENİZİ YENİLEYİNİZ

P.K. 1157 — İstanbul. 60 TL

Çocukta Aşağılık Duygusu



● Selman GERÇEKSEVER

Dr. Halis Özgü'ye göre, genellikle iki yaşından itibaren çocuklar (oğlanlar babalarına, ağabeylerine - kızlar da anne ve ablalarına) büyüklerine benzemek isterler. Çocuk okul çağına kadar (6-7 yaş) ana-babasını her bakımdan en yeterli, en mükemmel birer varlık olarak görür ve düğünler. Bunun için onlara benzemeye çalışırlar. Onlardan dolayı da içinde zaten var olan tabii aşağılık duygusu şartlara ve eğitime göre kuvvetlenir, zayıflar ya da şu veya bu yönde gelişir

Okula başladıktan sonra da ana-babasına karşı bu düşüncelerinde değişimler olmaya başlar: Yavaş yavaş ana-baba ve kardeşlerinin yerini okulda öğretmen ve arkadaşları almaya başlar. Onlar gibi olabilmenin yollarını arar. Onların, çevrelerinde başkaları tarafından en çok beğenilen özelliklerini kazanmaya uğraşır

Dünyaya yeni gelmiş olan varlık, kendi yetersizliğinin bilincine ulaşmaya başladığı andan itibaren varlığını devam ettirebilme amacıyla korunma ve güçlü görünme ihtiyacını duyar. Bu bakımdan ana-babasının ilgisini bekler. Ana-babasının kendisi için olan önemini zaten bedenlenmeye karar verdiği andan beri bilmektedir (gayri şüuri olarak). Ana-babasının sevgisi ölçüsünde rahata, huzura kavuşur. Bu sevginin ve ilginin az da olsa azalmasından korkar.

Bu bakımdan kendisini bu ilgi ve sevgiden yoksun bırakabilecek herkesi, özellikle kardeşlerini kıskanır. Annesinin, babasının sevgisini paylaşan kardeşlerini kırar saldırgan olur. Bu saldırganlığın altında, kaybettiğini sandığı ana-baba sevgisinin zorla elde edilmesi amacı gizlidir. Ana-babasının, kardeşlerine gösterdikleri yakınlık ölçüsünde kendisini önemsiz, değersiz bulur.

İşte bu duygular içinde bulunan çocuk, ana-baba tarafından birçok bakımlardan kardeşleriyle karşılaştırılır. Kardeşler arasındaki anlaşmazlıklarda daima onların tarafını tutarlar. Çocuk da annesini babası tarafından daha çok sevilen veya kendisinden daha çok sevildiğine inandığı kardeşini sevmez. Çünkü onun yanında küçüldür önemsizleşir. Bu küçülmenin ve önemsizleşmenin yarattığı acılardan onu sorumlu tutar. Onu, kendisini sevenlerin gözlerinden düşürmeğe uğraşır. Ona iftira eder Hatta onun varlığını kendisi için bir tehlike sayabilir. Varlığını savunmak amacıyla onun yokluğunu isteyebilir ve bu isteğini uygulamaya çalışabilir.

Öte yandan, çocuk kardeşini veya kardeşlerini kendisinden daha çok seven (veya öyle olduğuna inandığı) ana-babasına kolay kolay bağlanamaz. Onlardan kolaylıkla soğuyabilir. Hatta nefret edebilir. Ana-babasını çeşitli yollarla kardeş-

lerinden uzaklaştırmaya çalışabilir. Ana-babasının kendisiyle daha çok uğraşmalarını gerektiren hareketleri benimseyebilir. Zaman zaman veya sık-sık rahatsızlanabilir, hasta olabilir. ●kuida arkadaşlarıyla kavga edebilir. Öğretmenlerini sınırlendirecek şekilde hareket edebilir. Yalan söyleyebilir. Hırsızlık yapabilir. Annesinden babasından, okulda arkadaşlarının ceplerinden para çalabilir. Kısaca çeşitli «davranış bozuklukları» içinde bulunabilir. Bu davranış kusurlarını şöylece sıralayabiliriz :

a) Davranış kusurlarının bedene bağlı nedenleri :

- Kromozomlardaki bozukluk
- Ana-babanın alkolik olması
- Annenin hamilelikte rahatsızlık geçirmiş olması
- Annenin hamilelikte bilhassa ilk üç ayda embriyona zararlı olduğu bilinen muayyen ilaçları kullanmış olması
- İlk yaşlarda sara, menenjit gibi hastalıkların geçirilmiş olması.

b) Davranış kusurlarının çevreye bağlı nedenleri :

- Sevdiğini bilememek,
- Çocuğun acz hissi içinde bulunması,
- Ailede kendisini örnek olabilecek birinin bulunmaması,
- Terbiyenin yetersiz oluşu v.s.

Bu nedenlerden dolayı ortaya çıkan davranış kusurlarını da şu şekilde sıralayabiliriz :

- Heyecansal bakımdan gelişmezlik,
- Annesine veya çevreden herhangi birine bağımlılık (otonomi yokluğu),
- (Okulda) kopye çekebilirler,
- İnisiyatifi eline alamazlar,
- Başarı bekleme yoktur.
- Sorumluluk hissi yoktur,
- Güven hissi yoktur,
- Kendiliğindenlik, yaratıcılık yoktur.



Bazı ailelerde büyük çocuklar kardeşlerine bakmağa zorlanırlar. Bu gibi hallerde de büyük çocuklar hem kardeşlerinden hem de ana-babalarından soğuyabilirler. Ailede büyük çocuk kardeşini çekemez. Çünkü kendisinden sonra alleye katılan kardeşi, ana-babasının en az yarı dikkat ve sevgisini kendi üzerinde toplamıştır. Onu, ana-babasının sevgisini paylaşmağa çalışan bir ortak gibi görür. Bu bakımlardan onu kıskanır. Küçük kardeş ise, ağabeyinin ya da ablasının her bakımdan kendisinden daha yeterli, güçlü olduğunu düşünür, onun yanında kendisini önemsiz, yersiz bulur. Bu yetersizliğin sebebini onlardan bilir. İşte bu yüzden onları çeşitli yollardan önemsizleştirmeğe, değerden düşürmeğe çalışır. Onları da kendisine karşı saldırgan olmalarını sağlamağa uğraşır. Böylelikle ana-babasının onlara çıkışmaları için gerekli ortamı hazırlar. Onları ana-babasının gözünden düştürmeye çalışır. Bir örnek :

«9 yaşında bir erkek çocuk, bir erkek kardeşi dünyaya geldiği günden beri annesine düşman kesiliyor. Küçük, erkek kar-

- Lütfen Sayfayı Çeviriniz.

deşine egemen olmağa çalışıyor. Rüyasında bir dişi kaplan görüyor ve onu öldürmeye çalışıyor. Öldürüyor. Yavrusunu elinden alıyor. Yavru kaplan hep arkasında yürüyor, ne isterse yapıyor». (Charles Baudoin. L'Amc enfantine et la psych-analyse)

Bu örnekte kardeş kıskançlığı'nın etkisi açık olarak görülüyor. Gerçekte, çocuk rüyasında bir dişi kaplan görüyor. Bir de kaplanın yavrusu vardır. Çocuk dişi kaplanı öldürüyor. Yavrusunu eline geçiriyor. Böylelikle her ikisinden (annesinden ve kardeşinden) öcünü alıyor. Bir kardeşini dünyaya getirmekle kendisine ihanet ettiğine, sadakatsizlik yaptığına inandığı annesini cezalandırmak hususundaki arzusu rüyasında gerçekleştiriyor. Kendisinden daha çok sevildiğine inandığı, bu sevgiyi değerine bağladığını sandığı kardeşini önemsizleştiriyor. Onu beğenilmeyecek, sevmeyecek bir durumda göstermeye çalışıyor. (Daha değişik örnekler için bakınız : Kompleksler ve İnsanlar — Dr. Halis Özgü, s: 80)

Kardeş kıskançlığı çocukluk çağının dışında, daha sonraki hayat devrelerinde de çeşitli kişilik (karakter) bozukluklarına da yol açabilir. Başka bir deyişle çocukluk çağında zararsız bir hâle gelemeyen, kardeş sevgisiyle yok olmayan kardeş kıs-

kançlığı hayat boyunca olumsuz etkilerini devam ettirebilir.

Buraya kadar anlattıklarımızdan, dünyaya tekamül etmek, beşer yavrusu olarak bilhassa egosunu islah etmek amacıyla bedenlenmiş olan varlık, bu geri tarafının olumsuz itilimlerini (dürtü) daha dokuzuncu aydan sonra duymaya ve ona göre hareket etmeye başlar. Kıskançlığın sulunduğu yerde egoizma var demektir. Burada yine en büyük rehberlik ana-babaya ve öğretmenlere düşmektedir. Yani hiç olmazsa, burada anlatmaya çalıştığımız kadarıyla bir pedagojik bilgiye gerek vardır.

Ana-baba, yavrularının egosunun tesiri altında büyümesine müdahale etmeli ve ve ona egosunu islahta daha ilk aylardan itibaren yardımcı olmalıdır. Çocuk büyütme, elbetteki mama yedirip, meme emzirip, uyutmak, uyandığı zaman altını değiştirmekten ibaret değildir. Ana-babaları tarafından haksızlık ve ayırım yapılmadan sevilen çocuklar ana-babalarını olduğu kadar birbirlerini de severler. Kıskançlığın en iyi ilacı kardeş sevgisidir. Ana-babasını seven çocuk kardeşini de sever. Bu sevgiye daha kardeşi aralarında karışmadan alıştırmalıdır.

(Devam edecek)

ŞUUR PROJEKSİYONU

Astral Seyahat ya da Deneysel Dedublüman olayını şahsen denemek isteyen, öğrenip bilgi edinmeği arzu edenler için Metin KIRAZ'ın hazırladığı bu pek değerli ve ülkemiz için biricik eseri

YAYINLADIK. Fiyatı 750 kuruş
P.K. 1157'den ÖDEMELİ İSTEYİNİZ.

Ve Merhamet ...

● Erol ERDOĞMUŞ

Üstün tutuyorsam kendi egomu tüm egolardan, merhametli olamam. Egoistlik, merhametsizlik aslında. Bir şafağın şöküşü içimizde vicdan, kapkaranlık gecelerinde egoizmin. Bulutlar, bulutlar... Vicdan şafağını örten kapkara ego bulutları, siz bir ilgisizliğe, siz bir soğuk dalgasına, varlığını sarsan üstün bir gerçeğe çarpsanız da; kendi gökyüzünüzden gök gürültüleriyle bardaktan boşanırcasına aşağıya inmeniz.

Her ortama göre değişen karanlık : Egoizm... Her ortama göre değişen loşluk: Vicdan... Her ortama göre değişen aydınlık: Altru... Ve de tonları, nüansları egoizmi karanlıklarının, vicdan loşluklarının, altru aydınlıklarının ortamdan ortama değişen, Ego, her ortama göre değişen simsiyahlık. Vicdan, her ortama göre değişen esmerlik. Altru, her ortama göre değişen bembeyazlık. Selâm, sevgi ve saygı sizlere; ey her tür bembeyazlığın simsiyah gördüğü psikik diyarlar...

Ego: «Ben», vicdan: «Sen ve Ben», altru: «Sen» diyor, «Ben» diyen ego kendini sever, kendine acır, kendine merhamet eder. Kendine merhamet eden, başkalarına merhamet etmez. Ne anlar taş merhametten? Merhamet ruhsal kavram çünkü. Otlar duyar, kuzular duyar, insanlar, duyar merhameti.

Merhamet edenle, merhamet edilen arasında düşmanlık da yok dostluk da. Merhametli kişi, başkalarına karşı merhametliyi de; kendine merhamet eder aslında. Kendi ben'inde ve kendine ilişkin olan merhametini elverişli gördüğü bir başka ben'e yönelerek, oradan kendi ben'ine yansıtma bu kişinin yaptığı.

Merhamet sevgi olmadığı gibi, nefret de değil, Ne var ki, bu merhamet, nefrete

değil sevgiye yönelik. Egoantrik sevginin genişleyip şişmesi, merhamet bu işte... Oysa altruantrik sevginin, nefretle de ilişkisi yok. Nefretin de, sevginin de üstün, de altruantrik sevgi. Egoantrik sevgi tek yanlı ve kendine dönük olana yönelikken; altruantrik sevgi tek yanlı değil çok yanlı. İyiyi de kötüyü de aynı dozda sever altruantrik sevgi.

Merhamet vicdanın temeli, vicdan merhametin aklı, Şekilsiz duygu olan merhameti olaylardan alınan izlenimler şekillendirmede. Olayların izlenimleriyle şekillenerek, benzeri olaylara uygulanabilir merhamete deniyor vicdan. Toplumsal duygu, düşünüş ve davranış plânında; toplumsal izlenimlerin şekillendirdiği ve benzeri olaylara uygulanabilir hale getirdiği toplumsal vicdana ise, adalet diyorlar.

Önce merhamet fıskırmalı içimizden. Çarpa çarpa olaylara şekillenmeli, rasyonalize edilmeli, vicdanlaşmalı. Merhamet, başkaları zarar görüyorlarsa ya da göreceklerse onlarla bütünleşecek; onların duyduğu ya da duyacağı acıyı duymak gerek. İstenmeyen durum olmayınca cıvılda, merhamet sözkonusu değil. O nedenle sevgi değil merhamet. Sevgi dediğimiz istenmeyen durum olsa da, olmasa da bütünleşmek başkalarıyla; acılarıyla üzülme, sevinçleriyle sevinme. Sevgiye bakışla merhamet nankör. Merhamet, başkalarının istenen durumlarına karşı nötr; istenmeyen durumlarına karşı aktif.

İstenmeyen durum, ne istenen ne de istenmeyen durum, ya da istenen durum var bizim üç boyutlu anlayışımızda. Merhamet yalnızca istenmeyen durumdan etkileniyor. Ne istenen, ne de istenmiyen, ya da istenen durumlarla ilgilenmiyor hiç. İstenen durumu sevmek, istenmeyen durum için merhamet duymak; egoantrik sevginin, tek boyutlu sevginin vereceği duygu. Oysa sevginin altruantrikinde, anlayışımızın üç boyutuna aynı dozda sevgi duyuluyor. İstenmeyen de, istenip istenmediği belli olmayan da seviliyor aynı dozda.

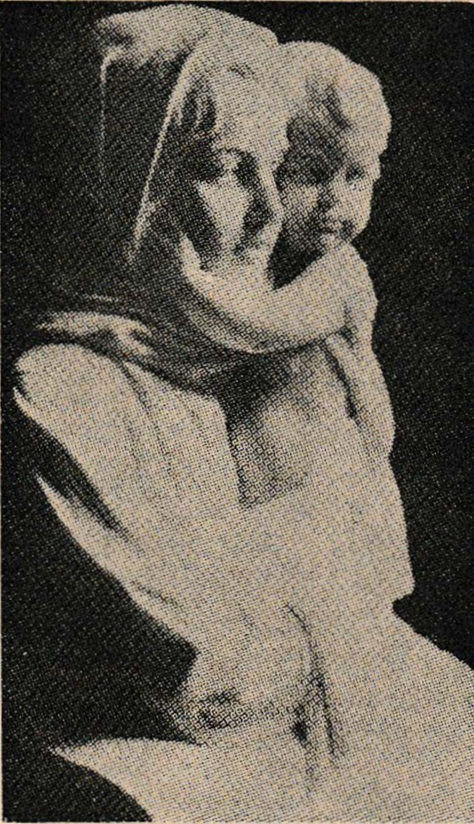
Sevgi, evrenle bütünleşmesi varlığını. Merhamet ise bütünleşmenin, sevmenin ilk basamağı. Başka canlıların haksızlığa uğ-



Bilgi Celselerinden

(Geçen sayıdan devam)

— Bilgiden maksat, muayyen bir realite birliğine vâsıl olmaktır. Bilginin temasını, o andaki şuurunuzla temaşa edebilmektir. Sizler, içinde yaşadığımız realitelerin bir icabı olarak dünya plânında enkarne olmuş bulunuyorsunuz. Bu plânın



radığına inanıyor ve üzülyorsun. İlk adımı böylece atıyorsun başka egolarla bütünleşmede. Başka egolarla bütünleşme bir gün sona erer mi? Eremez... Bütün yolların sonuna varılsa dahi benliklerin, benliklerdeki ego terkiplerinin sonuna varılamaz. Sonuna varılamayanlarla bütünleşmenin de sonuna varılamaz hiç kuşkusuz.

bir kademe ötesine geçebilmek için dünyada çeşitli hâdiselerle karşılaşmak. onları kıymetlendirmek mecburiyetindediniz. Tekâmül, haddizatında çok yavaş, adım adım ilerler. Kabiliyetinizin dışındaki realitelerle kendinizi teselli etmek ve varlığınızın sonsuzluklarında ölmezliğinizi doya doya tatmak istiyorsanız. Başı yukarıda olmak iyi bir şeydir; fakat ayaklarınızı da sağlam bir yere basmanız şarttır. Bilhassa sizin mevzuunuza giren insanlar için bazı anlar hayatın ufak vecibeleri ihmale uğramakta ve bunların da büyük merdivenin birer basamağı olduğu unutulmaktadır. Şunu iyi bilin ki, hepiniz üstün bir tekâmül seviyesinde bulunmakla beraber, sizden epey aşağıda bulunan insanlarla birlikte dünya plânının müşterek eprövlerini paylaşıyorsunuz. Bazen zahmet ve eziyetlere katlanıyorsunuz. Bu nedendir? Bunun üzerinde çok düşünmeniz lâzım. Bazen kendi kendinize şunu sorduğunuza eminim: «Ben ki, bu üstün realiteye erişmiş bir insanım; benim yerim göklerdir. Bu süflî âlemde işim ne; neye ben şu can sıkıcı ve basit işleri yapmakla mükellefim?» İşte bu sebepten dolayıdır ki, insanlar, ezelden beri hakiki tekâmül yolundan gidip, ortalama yolu bulamamışlardır. Ya çok üstün realiteleri inkâr edip dünyanın batağına gömülmüşler veyahut da dünya plânı vazifelerini küçümseyip kendilerini dünyaya bağlayan illetlerin kökünü kazmaya çalışmışlardır. Acaba bu iki yol da insanlığın selâmetini mi sağlamıştır? Bunu düşünüp taşınıp göreceksiniz ki, insanlığın esas gâyesi ve istikbalin insanının gâyesi, bugünkü mefluç yollardan kendini kurtarmaktır ve kurtarabilir de. O zaman insanlık büyük bir sür'atle, asrınıza uygun bir sür'atle merhaleleri katedecektir.

İngiltere'nin En Yetenekli M

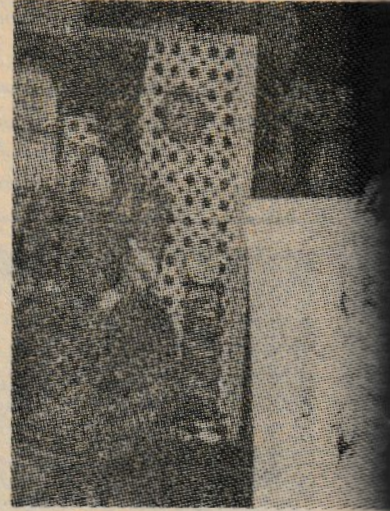
Matthew Manning'in ruhsal yetenekleri 11 yaşından itibaren kıpırdanmaya başlamıştı. Halen 19 yaşında bulunan medyum, bundan iki yıl kadar önce ruhsal araştırmacıların tüm ilgisini kendi üzerine toplamış bulunuyordu. Halen de kendisiyle çeşitli laboratuvar deneyleri yapılmaktadır. Manning'in yetenekleri ilk zamanlarda otomatik yazı ve resim şeklinde kendini göstermiştir. Bir numaranın en büyük oğlu olan medyum, «Başkalarına yardımı dokunacaksa, benim yeteneklerimi ilim adamları her zaman ölçebilirler ve benimle tecrübeier düzenleyebilirler. Kendisi hakkında bir kitap hazırlama çalışmalarına girişmiş bulunan nâşirlerden birisi, «M. Manning İngiltere'nin en yetenekli medyomlarından birisi olarak tanımlanabilir.» şeklinde beyanat vermişti 1973'de.

Daha 1967'lerde kendisinin bulunduğu yerlerde bazı acaip olayların cereyan edegeldiğini kendisi de fark etmişti. Bu tuhaf olaylar 1970'de tekrar yoğunlaşmıştır ve zamanımıza kadar da hâlâ devam edegelmektedir. Manning'in bulunduğu yerlerdeki eşyaların zaman zaman niçin acaip hareketlerde bulduklarını, ne (hayata karşı iyimser bir insan olan) kendisi, ne de okul arkadaşları açıklayabiliyorlardı. Yatılı okulda okuduğu için

bilhassa geceleri yataknede cereyan eden olayları ilginç birer hatıra olarak hâlâ hatırlamakta olduğunu söylemektedir. «Bu olaylar o zamanlar seyredenler tarafından, sadece birer ilginç olay olarak izlenip, geçiliyordu...» demektedir.

Fakat zamanla okul idaresi bundan endişelenmeye başlamıştı. Zira, «tekinsiz okul» sıfatını kazarsa, bundan şikâyetçi olan öğrenci velileri çıkabilirdi... Daha sonraları Manning, bu olayları kendi kontrolü altına almayı kararlaştırdı ve meselâ elini kendi müsaadesi olmadan başka bir (bedensiz) varlığın kullanmasına müsaade etmiyordu. Kendi arzusuyla otomatik yazı tecrübesi ya da resim yapacağı zamanlarda daha esaslî sonuçlar ahyordu. Birgün edebiyat ödevini yaparken, bir sorunun cevabını düşünüyordu. Kalem kendiliğinden kâğıt üzerinde hareket etmeye ve birşeyler yazmaya başlar. Bu anısına Manning şöyle anlatıyor :

«Wordsword hakkında bir parça yazmaya başladım. Yazmakta olduğum şeyler Keats'in Wordsword hakkındaki geniş eleştirisinden satırlardı.» Bu yeteneklerini imtihanlarda da kullanmaya kalktıysa da, sonradan pişman olmuştur ve bu hususta şunları söylemiştir: «Bu yetenekleri



mi kendi çıkarlarım için bir daha asla kullanmaya çağım».

2 Nisan 1972'de bir ruhsal araştırmacı ile çalışırken, Frederic Myers ile irtibat kurması istendiğinde aşağıdaki satırlar alınmıştır : «Yapmakta olduğunuzun gerçek şuuruna varmadıkça, bununla uğraşmamalısın. Hayatta bulunduğum yıllarda ben de otomatik yazı üzerine çalışmışım. Hayatta olanlardan hiç kimse ölümünden sonraki hayatın sırrını anlayamayacaktır. O, birçok şeylere bağlı olarak değişir. Bu yeteneğini geliştirmeye çalış, yakında bu sırta yeterince yaklaşmış olabilirsin. Zaten onu bulsan bile sana kimse inanmayacaktır.»

Manning'in otomatik yazı yoluyla irtibatla bulunduğu bedensiz varlıklardan birisi de 18. ci Y.Y. da ya-

edyomu: Matthew Manning



şamış, aynı zamanda halen oturdukları tarihi evin mimarı olan Robert Webb isimli bir inşaat mühendisidir. Manning'in ifadesine göre mimar Webb inşaa ettiği evle ilgisini hâlâ devam ettirmektedir. Hattâ dört beş defa onu görmüştür de... Kendisinden başka evde bulunanlar da onun varlığını çeşitli şekillerde hissetmişlerdi. Bedensiz varlık Webb'in sinirlendiği zamanlarda telekinetik (kendiliğinden eşya hareketleri v.s.) hâdiselere sebep olduğu ve bilhassa bunları, Manning otomatik yazı sırasında hâtâ yaptığı zamanlarda düzenlediği söylenmektedir. Zaten bunu Webb'in kendisi de söylemektedir. Bütün bunlardan başka yıllarca kayıp bulunan bazı eşyaların da Manning aracılığıyla (aper) ortaya çıktığı aile sâ-

kinleri tarafından doğrulanmaktadır.

Manning ile irtibat olan bedensiz varlıklardan bir diğeri de Thomas Penn isimli bir doktordur. Başka bir tamesi Elizabeth devrinin minyatürçülerinden Isaac Oliver. Bunlardan başka bedensiz ressamlardan Dürer, Thomas Eewick ve Keble Martin de bulunmaktadır. (Resimdeki kişiler).

Bunlarla irtibatının ne vesile ile olduğu sorulduğunda Manning: bunun sadece kendi arzusuna bağlı olarak gerçekleştiğini bildirmiştir. Bunu istediğim zamanlar, zihnimi mümkün olduğu kadar boşalttıktan sonra irtibat kurmayı arzu ettiğim şahsı düşünürüm. Bütün enerjimi elimden geldiğince ona tevcih etmeye çalışırım, sonunda da çoğu zaman benimle irtibata geçerler, yazdırırlar ya da çizdirirler. Ken-

disinin aşında normal haldeyken resim ve çizgi yeteneğinin son derece yetersiz olduğunu belirtmesine rağmen bedensiz varlıklarla çalışmalarının sonucu ortaya çıkan tabloları son derece ilginç ve güzeldir. Bilhassa Dürer isimli varlıkla yaptığı tabloları zamanımız sanatkârlarınca taktirle karşılanmaktadır. Isaac Oliver ile meydana getirdiği minyatürler de oldukça ilginçtir. «Bu çalışmalarda, bana öyle geliyor ki, üstün şuur (subconscious), kinetik enerji ve bedensiz varlığın birlikte çalışmaları sözkonusudur ve aynı zamanda bedensiz varlıkların (bilhassa Dürer) benim aracılığımla bedenlerini terkettikten sonra da yaşamaya devam ettiklerini ispata çalışmaktadırlar.» demektedir, Manning. (The Psychic Researcher Sipiritualist Gazette'den)



DÜŞÜNCE DÜNYASI

Şimdi'nin Önemi

Şimdi kelimesi tek anlamlı değildir. Esas anlamı içinde bulunduğumuz anı ifade etmektir. Pratikte ise bu anlam oldukça genişlemektedir. Örneğin, beraberce bir faaliyette bulunmak üzere arkadaşları tarafından çağırılan bir kişi «Şimdi geliyorum» derse bunu nasıl anlamak gerekecektir. Halin icaplarına göre bu husus değişiklikler gösterir. Şimdi yapılacağı söylenen bu işin tahakkuk süresi, şartların çeşitliliğine göre birçok değişiklikler gösterebilir. Bu çeşitlenmelerde, gelecek şahsın kullanacağı vasıta, geçmesi gerekli yolun uzaklığı, harekete başlaması için zaruri hazırlıklar, çağırılan şahsın bu işi verdiği önem ve ciddiyet derecesi gibi birçok etkenler, şimdi diye ifade ettiğimiz bu süreyi uzatabilir veya kısaltabilir.

Şimdi kelimesinin, oldukça geniş bir zaman şeridini ifade etmek isteyen başka kullanım alanları da vardır. Meselâ toplumsal örf ve âdetlerden bahsederken, «Şimdi böyle şeyler yapılmıyor» dersek bir âni değil bir devri kasetmiş oluruz. Herhangi bir eşya veya şahsın şimdiki halini anlatan ifadeler de genişliği çok değişiklikler arzeden süreleri kapsar.

O halde, eskilerin hali hazır dedikleri şimdiki zamanın taşıdığı anı, acaba nasıl yorumlamalıyız veya nasıl tarif etmeliyiz?

Belirli bir fiilin tamamlandığı, tekerler eden veya birbirini tamamlayan fiillerin başlamasından bitimine kadar ve belirli şart ve vasıfları, değişiklik olmaksızın sürdüren durumların sürüp gittiği devreler, o işleri ve durumları izleyenler için şimdiki zaman, yani hal-i hazır olarak kabul edilebilir. Bu manadaki şimdi bir devir demektir.

Farzedelim ki, bir dağıtım işi için, uzun bir süre beklenmiş ve meselâ bu dağıtım üç gündür yapılmakta olsun. Bunu anlatmak isteyen bir kişi, «Çok zaman bekledik amma şimdi dağıtım başladı.» ifadesini kullansa doğru söylemiş olur. Oysa ki, dağıtım başlayalı üç gün geçmiştir.

Bir işi şimdi yapacağını söyleyip de önem vermediği veya vakit ayıramadığı için geciktiren bir kimse geçen sürenin başlangıcında bu işe biraz başlamış ve fakat ara vermiş olsa, işin bitiminde acaba şimdi kavramı kalmış mıdır? Cevabı düşünürken ilk akla gelen husus verilen aranın işin tamamını kapsayan süreye göre ihmâl edilebilir bir zaman parçası olup olmadığıdır. Cevabın evet veya hayır olabilmesini belirleyen bu husus ve bununla birlikte dikkate alınması gereken, fiillerin gerçekleşmesi, durumların korunması için harcanan sürelerin halin icaplarına uygun olarak makul süreler olup olmadığı meselesidir.

Bütün bunları, şimdi kelimesinin ne kadar çekiştirilip uzatılmağa veya gereğinden kısa tutulmağa müsait bir kavramın ifadesi olduğunu belirtmek için açıklamak lüzumunu duyduk.

Şimdi kelimesinin hatırlattığı anlamları en özlü olarak dile getiren bir atasözümüz üzerinde de biraz durmak faydalı olacaktır. «Bu günkü işini yarına bırakma.» bu söz çağdaş deyimle bize programlı olmayı öğütüyor. Zaman kavramı olmadan programdan bahsedilemez. Öncelik, sonralık ve ayrılan süreler ilâve edilmeksizin düzenlenecek faaliyet taslağı plândır. Birbiri ile öngörülen ilişki derecelerine göre, birtakım faaliyetlerin guruplanıp, tasnife bağlanması sonucu oluşan bir tab-

İçerik. Zaman değerlendirmesi bu tabloya ilâve edildiğinde program ortaya çıkar. Uygulamada görülmüştür ki, birçok programlar, uygulama başlamadan veya başladıktan sonra bazı değişikliklere uğrarlar. Çeşitli faktörlerin etkisiyle elde edilen hedefler için tasarlanan faaliyetler programdan çıkarılır. Bunun tamamen tersi de olabilir.

İnsan, Dünya hayatına kendi kaderini teşkil eden bir programla gelir. Bu program, belirli ruhsal tekâmül hedeflerine ulaştırıcı özellik taşıyan bir tatbikat tasarısıdır. Programı spatyomda hazırlayan o varlığın üst benliği ile onun hanî varlıklarıdır. Varlığın önceki hayatlarının oluşturduğu, karması dediğimiz, ruhsal tekâmül değerleri panosunun incelenmesi sonucu, beliren ruhsal tekâmül ihtiyaçları ve bu ihtiyaçların en kısa yoldan tatminini sağlayan İlahî irade kanunlarının tatbikat zaruretleri, programın hazırlanmasında mantıkî ilkeler olarak katkı payı taşırlar. Böyle bir faaliyetin sahibi olan insan, hür iradesinin oluşturan müstakil şuurunu kullanması sonucu, devamlı olarak, hayat tatbikatında tercihler yapar, kararlar verir. Bunu hem ara gayeler, hem kullanılabilecek vasıtalar, hem de ayrılacak süreler için böyle yapar. Bu suretle oluşan hayatsal niyet ve fiilleri, onu kâh yanlışlara, kâh isabetli ve sür'atli kanallara götürür. O bazan umulanın üstünde kısa yollar keşfedip programını süresinden önce bitirebileceği gibi, tekrarladığı bir dizi yanlışlar sonucu, yolunu uzun ve ıstıraplı mecralara da sürükleyebilir. Böylece kendi liyakat ve hürriyeti çerçevesi içinde programını, yani kendi kaderini değiştirebilir. Bu şüphesiz ki, çok köklü bir değişiklik olmayacaktır. Çünkü o kaderin esas âmilleri varlığın kendi karması ve onun gösterdiği, eşmaz ruhsal tekâmül hedeflerine götüren ilâhî irade kanunlarıdır.

Tek bir hayat içinde kalmayıp da daha geniş bir tekâmül devresi için düşünürsek, birçok geçmiş hayatlarımız bizim mazimiz (geçmişimiz), halihazırda yaşamakta bulunduğumuz Dünya hayatımız, halimiz (şimdimiz), ölümden sonra spatyomda

uğrayacağımız merhalelerle onu takip eden bedenli devrelerimiz de istikbalimiz (geleceğimiz) olarak mütalâa edilebilir.

Bu çerçeve içinde düşünmeye devam edersek, bizim şimdimizi geçmişimiz hazır, lamış ve geleceğimizi de şimdi hazırlamaktadır. Tekâmül, engellerine rağmen dengeli yürünmesi gereken bir yoldur. Bu yolda yürürken, hürriyetimizin iyi kullanılmamasından doğan hatalar, dengemizi bozar. İstıraplarımızı arttıran husus budur. Bu hataların birikmesi bir süre sonra, karşımıza giderilmesi gereken noksanlıklar olarak çıkar. Biz buna telâfi zaruretleri diyeriz. Gidermenin tahakkuku için üstün gayretlere ihtiyaç vardır. İstıraplı yollarda, gerekiyorsa ağır denemelere tabi tutuluruz. Noksanlıklarımızı yine de gideremezsek, ilâhî rahmet şuurumuzu aydınlatıp uyarmak amacıyla bizi derinden saracak acıları önümüze çıkarabilir. İlahî uyanamıyorsak, isyan içinde uzun süre kalırız. Er geç uyanır ve giderilmesi gereken noksanlıklarımızı idrak ederiz ve doğru yolu buluruz. Yeni ve daha meşakkatli hamlelere bu sefer şuurlu ve gönüllü olarak gireriz.

İşte bu izaha çalıştığımız tablo içinde, halen yaşamakta bulunduğumuz hayat, bizim geniş anlamda şimdimizi teşkil eder. Bu küçük şimdileri, gerektığı gibi değer içinde irili ufaklı birçok şimdileri taşırlendirmek, onların meydana getirdiği büyük şimdiyi de gereği gibi değerlendirmek sonucunu hazırlar.

Şimdiyi gereği gibi değerlendirmek için spiritüalist çalışmaların bize sağladığı bilgilerin, taşıdığı gerçeklere çok ihtiyacımız vardır.

Reenkarnasyon, tekâmülümüzün devamı için bir zaruret olduğu kadar, aynı zamanda bir imkân olarak da mütalâa edilmelidir. En mühim tekâmül aracımız olan bedenimizi biz ancak o imkânla kullanabiliriz. Bu imkân en iyi bir şekilde kullanabilmek onun mana ve gayesini, tekâmül prensiplerinin ışığı altında anlayıp idrak etmemize bağlı bir husustur.

● Lütfen Sayfayı Çeviriniz.

Kısaca : «Niçin yaşıyoruz?» sorusunun cevabı şümüllü ve tatminkâr bir surette verilebildiği ölçüde, onu takip etmesi doğal gerçekleri aydınlatıcı cevaplar bulmak bulunan «Nasil yaşamalıyız?» sorusuna da nisbeten kolaylaşacaktır.

Bu soruları, pek çok filozof sormuş, pek çok filozof ve birçok dinler, bunlara cevap teşkil edebilecek öneriler ortaya sürmüştür. Bu günkü insanlık, bu faaliyet neticesinde muvaffak ve huzurlu olmuştur mudur? Gereken bilgiyi alıp kullanabilmiş midir?

Hepimizin gözleri önünde bulunan, beşeriyetimizin şimdiki acıklı hali gereken cevabı veriyor : Asla...

O halde yeni bilgi kaynaklarına ihtiyacımız vardır. Bunların başında Spiritüalist ve uzaysal faaliyetlerin sonucu olan kaynaklar gelmektedir. Bu kaynaklar, gerektiği gibi sabır ve sabatla tetkik edilip artırılarak değerlendirildiğinde, şimdiki yaşadığımız hayatın, ıslah edilmesi gereken yönleri, büyük ölçüde açıklık ve aydınlığa kavuşacak; aklımız ve vicdanımızı kullanarak meydana getireceğimiz yeni ve müşterek realitenin yolları görünmeye başlayacaktır. Bu yolları görebilenler, hiç kimseden teyid beklemeden bilgilerinin tatbikatına başlayacaklar, bir kısım insanlara da bilgi tatbikat yoluyla ulaşacak sonra şuur bularak beşeriyet bütünleşecektir.

Önce ferdin hiç kimseyi ve hiç bir şeyi

beklemeden işe kendisinden ve hemen başlaması gerekmektedir. Yaşadığımız şimdiler bu bakımdan son derece önemlidir.

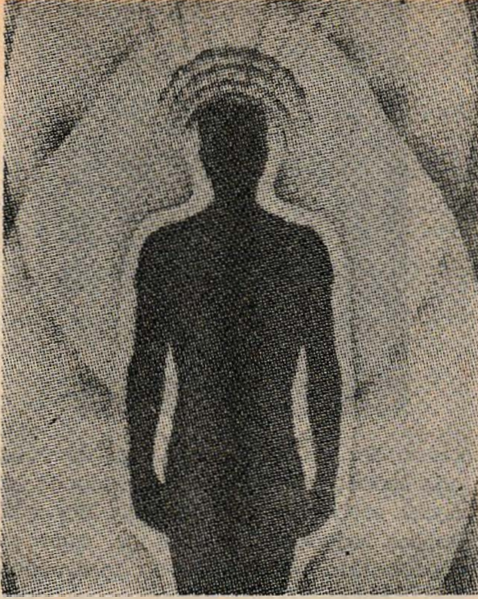
Hayatımızın gayesi ruhsal tekâmülümüzdür. Bu tekâmülün süresi bizim için sonsuzdur. Bu sonsuz yolu yürüyebilmemiz için, madde âleminin bildiğimiz, bilmediğimiz birçok kesimlerinde, bu arada Dünyamızda birçok kereler bedenleniriz ve birçok kereler kaba maddi bedenimizi terk ederek spatyomun ince maddi âleminde devreler geçiririz. Maddi bedenlere sahib olduğumuz devreler, genellikle kaba madde âlemindeki tatbikatlarla dolu hayat devrelerimizdir. Bu devrelerimiz, üstün benliğimizi meydana getiren ruhsal şuurumuza yeni değerler kazandırır ve bizi bir tekâmül kademesinden, daha üstün bir tekâmül kademesine yani yükseklik ve vüs'ait gittikçe artan sonsuz realitelerin birinden diğerine taşır. Bu hal çok çeşitli alan ve istikametlerde vuku bulur. Bu faaliyet içindeyken, yaşadığımız şimdiler, bilerek ve isteyerek yani şuurlu olarak, tekâmül hedeflerimize uygun istikamet ve hızlarda hamlelerle, niyetlerle, fiillerle ve bilgilerle zenginleştirilmeli ve her ânı değerlendirilmelidir. Biz ancak bu sayede eski hatalarımızı giderip, yolumuzu kısaltmış, hızımızı yeteri kadar arttırmış ve dengemizi sağlamaya yardımcı olmuş sayılabiliriz. Bu davranış tarzı geleceğimiz için de ıstırapları ve şaşkınlıkları azaltıcı faktörleri bize sağlamış olur.

Ruh ve Madde'nin 15. Cildi Çıktı

NEFİS BİR CİLT. FİYATI : 60 TL.

Yalnız Kapak : 15 TL. dir.

LÜTFEN ÖDEMELİ İSTEYİNİZ



«AURA» Nasıl Okunur?

Y a z a n :
Gordon HIGGINSON'dan
Selman Gerçeksever

Her beşerî varlığın Fizik, Mantal, Eterik ve Spiritüel olmak üzere dört çeşit aurası bulunduğunu, bilmekteyiz.

Fizik Aura : Bu, «sahte aura» olarak bilinen ve bir kimsenin çepeçevre vücudunun etrafını çevreleyen auradır. Bu aura, genellikle devamlı olarak başka birinin (meselâ, bir konuşmacı) üzerine bakan bir kimse tarafından müşahede edile-

bilen auradır. Herhangi bir göz rahatsızlığı da bu auranın görülmesine sebep teşkil edebilir. Biz burada daha çok, Mantal, Eterik ve Spiritüel auraların üzerinde duracağız. Bunların üçü birden bir kimsenin tüm aurasını oluşturmaktadır.

Eterik Aura : Dünya plânından, ruh âlemine intikal ederken götürdüğümüz auradır. Pek çok okültistin bildirdiğine göre, Eterik Auramız dünyanın çeşitli kaynaklarından vital (hayatsal) enerjiyi çekerler. Bu kaynaklardan birisi de güneştir. Bu enerjiler önce eterik bedenin içinde, sonra da maddî beden içinde devran ederler Çünkü bu eterik aura çeşitli noktalarından organizmayla yakından ilişkilidir. Dolayısıyla de maddî bedenimizin sağlık durumuyla ilgili olmaktadır.

Spiritüel Aura : Bu aura, kişinin spiritüel olgunluğuna uygun olarak maddî bedeninden dışarıya kadar uzar gider. Bu uzaklık birkaç santimden, bir iki metre kadar olabilir. Bazı Veli'lerin auraları birkaç mile kadar yayılırdı. Bu aruraları her ne kadar ayrı ayrı ele alıyorsak da, aslında bunların hepsi, karışık halde bir tek aurayı meydana getirmiş olarak bulunur. Fakat unutmamak gerekir ki, her auranın ayrı ayrı görevleri vardır. Her birisinin kendine has özellikleri vardır. Bunlardan fizik auranın görülmesi kolaydır. Fakat diğerlerini görebilmek için algılama ya da vilyon usulümüzü geliştirmemiz gerekir.

Bu yanınızı geliştirebilmeniz için, bir kenara oturup dua etmenin ve böylece ruhsal varlıkların size yardıma gelmelerini beklemenin bir faydası olmayacaktır. Onlar sizin şuur seviyenize niçin insinler. Aksine biz kendi şuur seviyemizi onlarınkine yükseltmesini öğrenmeliyiz. Bunu yapmakla bir bakıma kendimizi «vicdan» ve «uyanıklık» durumuna sokmuş bulunacağız. Bunu, şuurumuzu spiritüel konulara çevirerek yaparız. Bunun için pek çok mükemmel fırsatlar vardır. Meselâ, oturup ölümsüzlüğünüz üzerinde teemmüle (meditasyon) dalmak, bunların en mükemmellerinden biridir.

Bundan başka, iç varlığınız gibi güzel şeyler üzerinde düşünmek... Bu iç varlığı-

mız ki, ölüm dediğimiz olayla başka bir dünyaya kayıp gider. Büyük Kozmik güç üzerine de aynı şeyi yapabilirsiniz. O ki, güzel kuşları, çiçekleri, ağaçları ve buranın gibileri yaratır Bunlara düzenli bir şekil de devam ederseniz, şuur seviyenizi yükseltebileceksiniz. Çünkü devamlı olarak düşüncelerimiz auramıza kaydolunmaktadır. Keza heyecanlarımız... Bütün bu kayıtların toplamı auramızın genel rengini ortaya çıkarır ve bir klervoyan medyum bize baktığı zaman gerek sağlığımızı gerekse diğer vasıflarımız hakkında pekçok şey söyleyebilir.

Bir liderin karşısına oturup, sadece onun söylediklerine riayet ederek gelişmeye çalışmak vakit kaybetmekten başka bir işe yaramayacaktır. Şuurunuzu geliştirecek, yükseltecek olan kendinizden başkası olamayacaktır. Ve bu sizin, «auraları okumaya» başlamadan önce elde etmeniz gereken ilk başarı olmalıdır.

Kendi kendinize dua etmesini öğrenin. Bunun için hermangi bir kursa devam etmeniz gerekmez. Şuur geliştirme pratikleri her zaman yapılabilir. Herhangi bir sâkin anınızda bile... Eğer aurayı görmek istiyorsanız bu başlangıç çalışmaları oldukça önemli merhalelerdir. Bu bakımdan medyumluğun tüm sırrı devamlı çalışma (eğitim), ve meditasyona (teemmül) (her yönüyle) dayanmaktadır. Burada şunu da ilâve etmek gerekir ki, herkes kelimenin tam anlamıyla aurayı «görme-yebilir» fakat görsel olmayan bir algılamaya de aynı sonucu elde edebilir.

Devamlı meditasyon pratikleri insana mûsibet bir «zihin kontrolü» kazandırır. Bu kontrol mekanizması, medyumlar tarafından öğrenilmesi gereken ilk önemli adımdır. Zihnin «günlük yüzeysel seviyesi» bir yere âdeta demirlenmelidir ki, ruhsal bir irtibat sırasında müdahaleyle konsantrasyonunuzu bozmasın.

Bunun uygulaması kolaydır. Zihnen bir fikir ya da obje üzerine konsantre olun. Buna çalışmaya devam edin. Ta ki, konsantre olduğunuz şeyi, herhangi bir uyararla kolayca kaybetmemeyi öğrenene



kadar. Bu uyarar dışarıdan ya da yukarıda bahsettiğimiz zihninizin «günlük yüzeysel seviyesi» nden gelebilir. Böyle bir çalışma uzunca bir zaman ile, sabır gerektirecektir. Fakat iyi bir medyumluk, tam zihinsel kontrol kazanılınca kadar elde edilemez.

Unutmayın ki, spirit âlem her zaman oradadır Komünikasyon hatları (medyumluk) her zaman mevcuttur. Bunlar sizin çalışmalarınızla inşa edilecek nesnelere değildir. Onlar gerçekten ŞU ANDA oradadır. Yeni yeni kontrol altına almaya başladığınız zihniniz, sizi dış-dünyanın uyarılarından tamamen koruyamaz, dolayısıyla da sizi devamlı olarak ruhsal âlemle irtibatlı bulduramaz. Aynı şekilde ruhsal âlem nasıl orada sizin onunla irtibat kurmanızı bekliyorsa, «aura» da aynı şekilde tesbit edilip, görülebilmesi için kontrol altına alınmış bir zihin bekleyip durmaktadır.

Özetle diyebiliriz ki, buraya kadar olan kısımda, basit meditasyonla elde edilebilecek zihin kontrolünün üzerinde durmuş bulunuyoruz. Bunun uygulamasını hergün, mümkünse günde iki defa yapmaya çalışın. Zihnen spiritüel bir fikir ya da tema üzerine konsantre olun. İlk zamanlarda yukarıda bahsettiğimiz zihninizin «günlük yüzeysel seviyesi» tarafından oldukça rahatsız edileceksiniz. Sabırlı olun ve onu kontrol altına almaya çalışın. (Spiritualist Gazette'den)

Bir Ayet ve Reenkarnasyon

● Feridun TEPEKÖY

Dünyaya yeniden gelme (tekrar bedelenme-Reenkarnasyon) konusunda reddedilmesi pek zor olan deliller mevcuttur. Bu delillerin çeşitli açılardan konuyu destekledikleri görülür. Mantığı zorlayan deliller yanında felsefi olanları, tecrübi olanları (ekminezi denemeleri), müşahedelere dayananları olduğu gibi, âyetlerin açıklamalarına dayananlar da mevcuttur. Ancak âyetlerin bir kısmı ne kadar açık ise bir çoğu da oldukça kapalı ve dolaylı bir yoldan reenkarnasyona işaret eder görülmektedir. Şu noktayı da belirtmek lâzımdır ki, ne kadar açık bir ifade ile gerçekler anlatılmak istenmiş olursa olsunlar, bu gerçeklerin herkese aynı derecede bir açıklık ve berraklıkta hitab ettiği elbetteki iddia edilemez. Nitekim en açık âyetler karşısında bile karşıt bir fikir müdafii olmaksızın kendini kurtaramayanlar daima mevcut olacaktırlar.

Bu durumu, normal karşılama lâzımdır. Zira her insan, elbetteki aynı düşünce düzeyinde olamayacaktır. Böyle olunca da elbetteki değerlendirme açılarından nüanslar, farklar veya zıtlıklar bulunacaktır. Ama denecektir ki, bir gerçeğin açıkça ifadesi karşısında, herkesin bunu kolaylıkla kabul etmesi gerekir. Aksi halde gerçeklerin gerçek oluşlarından şüpheye düşmek gerekmez mi? Evet, ama, en açık fizik gerçekler karşısında bile insan müdrikesinin değerlendirmelerinde de açık farkların bulunduğu tarihsel bir vakıa değil midir?

Dünyanın dönüşümün delilleri karşısında insanlar, asırlar boyunca direnmişler midir? Şüpheli bir yapıya sahip insan müdrikesinin bazı yanlış değerlendirmelerden zorlukla kurtulduğu bir vakıa değil midir? Yere taşın düşüşü karşısında bile düşüp düşmediğini tartışmak isteyen bir insanın, her zaman yeterli bir bilgiye sahip bulunamayışı da hesaba katılacak olursa, gerçeklerin anlaşılmasının her

zaman kolay bir iş olmadığı görülür.

Aşağıda, reenkarnasyon açısından değerlendirmeye çalışacağımız bir âyeti de almak istiyoruz. Tabii, aynı âyet başka bir görüş açısından da başka bir mâna ve gerçeği ifade edebilir. Bunun böyle olmasının bir sakıncası yoktur; hattâ faydası vardır denebilir.

Dolaylı (indirekt) bir yoldan, reenkarnasyona işaret edildiğini ifade etmek, böyle bir açıdan âyetin değerlendirmesini yapmak, düşünce ufkuyla yeni merhaleler ve derinlikler getirebilir.

Muhammed Suresinin (47 inci Sure) 34 üncü âyetinde «inkâr edip, Allah yolundan alıkoyanlar, sonra da inkârcı olarak ölenleri Allah şüphesiz ki, bağışlamıyacaktır» deniyor. Şimdi bu âyetteki ifade gayet kesindir.

Saptırıcı ve inkârcı olarak ölenlerin asla bağışlanmayacağı kesin bir dille açıklanıyor. O halde bu gibi insanlar bağışlanabilme liyakat ve hakkına hiçbir zaman sahip olamayacaklar mıdır? Böyle bir düşünce Allah'ın bağışlayıcılık sıfatına elbetteki aykırı düşer. Nitekim Kur'anda o kadar çok âyet vardır ki, her birisi, Allah'ın bağışlayan olduğunu açıkça ifade etmektedir. Acaba burada bir tenakuzla mı karşılaşmaktayız? Yâni; Tanrı hem bağışlayıcıdır hem de bağışlamayıcıdır. Böyle bir yargı şüphesiz hatalıdır.

O halde bu tenakuzu ortadan kaldıracak bir çözüm yoluna varmamız gerekir. Tanrı, her zaman bağışlayıcıdır. Bu fikri kabul edersek, bu fikre karşıtmış gibi görünen beyanın, başka bir gerçeğin ifadesini getirmiş olması lâzım geldiğini düşünmekle işe başlayabiliriz.

Aynı paralelde, yâni bağışlayıcılık sıfatına paralel bir istikamette bağışlanmazlığın değerlendirilmesi nasıl yapılabilir? Bunun, kanımızca en uygun çözüm yolu

(Devamı sayfa 29'da)

Uğurlu Bir Gün

Nasıl Başlar?

● Suat TAHSUĞ

Sabahleyin dolmuşu biniyorum. Şoför paramı almadı. Camın önündeki boşluğu işaret ederek «Oraya koy» dedi. Sonra, yanında oturan delikanlının parasını alarak sakalına sürdü. Siftah parasını, fizyonomisi ona benden sempatik gelen birinden almak istiyordu. Böylece, akşama kadar işi «rast» gidecekti.

Ben bir bankada çalışıyorum. Yaptığım iş müşterilerle doğrudan doğruya ilgilidir ve benim de bir gözlemim var: Gerçekten, gelen ilk müşteriler, karşılaşılan ilk olaylar ne karakterde ise, genellikle, o gün akşama kadar o çeşit olaylarla geçer.

Bu basit gözlemi ilkel bir «uğur» ya da «uğursuzluk» sözcüğü ile nitелеmek bizlere bir şey kazandırmaz. Olsa olsa, anlayamadığımız bir dünyada, aklımızın ermediği mekanizmaların kör bir esiri durumunda sayarız kendimizi. Böyle olunca da, bilinmeyen tehlikelere, bilinmeyen korunma çareleri ararız. Nuska takmak, herhangi bir «uğur» u taşımak, sabahleyin sağ ayağıyla evden çıkmak gibi.

İlkel bir yaşam sürdüren kabilelerde bireyler bu çeşit bir mantıkla hareket ederler. Fetişlere, tılsımlara bağlıdırlar. Kaprisli güçlerin gazabından çekinip yarımlarını sağlamaktır bütün amaçları.

Peki, benim yaptığım, belki aranızda bir çoğunun yaptığı gözlem ne olacak?

Bu soruya doyurucu bir cevap vermek için, yeni bir sistem kurmalıyız

Bilimsel diye adlandırdığımız görüşün bu güne kadar genlikle kabul ettiği cevap şudur: Kanunlar vardır. Bu kanunların (ifadeleri en büyük olasılık) üzerine işleyen sonuçları vermektedir. Birey, bilgisi ölçüsünde davranışlarından sorumlu

ve özgürdür Ancak kendi kendine telkin yoluyla hoş ve nahos olaylarla bireyin karşılaşmasını, bilimsel düşünüş, bir dereceye kadar benimsenebilir.

Acaba asıl gerçek bundan mı ibaret?

Başka bir yol deneyelim.

Bir takım şuur alanları olsun. Bu alanların herbiri bir bireyi temsil etsin. Ancak bu alanlar, daha güçlü bir alanın etkisiyle düzenlensinler. bir organizasyon meydana getirsinler. Tıpkı bir hücre, bir organ, organ sistemleri ve canlı organizasyonun oluşumu gibi.

Böyle olunca, geniş bir şuur alanı, kendinden daha küçük şuur alanlarını toplayıp bir yöne doğru çalıştıran bir alan olur.

Bizim bu güne kadar olan gözlemlerimiz, biyolojik bilgilerimizle, türlere ait bireylerde bu çeşit organizasyonları rahatlıkla inceleyebilmemize olanak vermekte, bunun bir adım ötesinde toplumlarda da bir organizasyon fikri uygulanabilmektedir. Örneğin bir karınca yuvasının, çeşitli fonksiyon bölünmeleri ile ortak davranan tek bir canlı hüviyeti gösterebilmesi gibi.

Azacak, bizim bu organizasyon düşüncemiz, birey ve birey topluluklarında durmaktadır.

Ya üzerinde yaşadığımız dünya? Topbilgilerin taklitçiliğini önermiyoruz. Fakat sek ruhsal âlemli varlıklardır.

rağıyla, denizi ile, havası ile ve gözümüzün önünde cereyan eden bütün olayları ile

Eğer bunu da bir şuur bütünlüğü olarak düşünürsek, bu tesir alanı ve ortam içindeki yaşamımızda, bizlerin birer küçük şuur ünitesi olduğumuzu görürüz. Biz-

ler şekilsiz ve gelişigüzel yığınlaşan tekerlerden meydana gelmemekteyiz. Özgürlüğümüz, içinde yaşadığımız alanın ozeitikleri ile sınırlı olmakla beraber — ki biz bunlara kanunlar diyoruz — bize ayrılan alanlarda sınırlı değildir.

Bu görüşü benimsersek, karşımıza daha başka problemler de çıkar. Önceden, varlığını iddia ettiğimiz «şuur» alanının bu isme hak kazanabilmesi için, bir maksadı olduğunu bilmemiz gerekir.

Bütün bu olup bitenleri anlamlandırabilmemiz için bir tek sözcüğün önemi çok büyüktür: **TEKÂMÜL**.

Bu tekâmül sözcüğünün ben, şimdilik, daha kolay gözlenebileceği için, insan psikizmasında ve dolayısıyla davranışlarında bir gelişim olarak anlamaktayım.

Ancak bir tekâmüle tabi olduğunu düşündüğümüz insan bütününe, bir yaşam boyu elde ettiklerinin bir yerde saklanması ve yine aynı bireyin başka bir yaşamda bu potansiyelden yararlanabilmesi gerekmektedir.

Bu da şöyle bir tabloyu ortaya koyar: Herhangi bir doğum, (yaşam bir yaşam boyu gelişim), gerek kullanılan bedenini, gerek tecrübe olanaklarının artık daha fazla işleyemez hale gelmesi sonucu meydana gelen ölüm, (dünya ortamının bir uzantısı olan öbür dünya (spatyom) yaşamı), yeni bir bedenlenme sonucu yeni bir doğum, yaşam ve gelişim...

Bu tablo doğruysa, etkisi altında bulunduğumuz şuur alanının amacı bir dereceye kadar ortaya çıkar: Bu da, etkisi altına giren şuur parçacıklarını, bireyleri, yaratıp geliştirmek.

Hal böyle olunca, bir eğitim ve öğretim söz konusu olur. Her eğitimli bir uygulaması, eprövlere (imtihanları) ve sınıf geçmesi vardır.

Buraya kadar yürüttüğümüz mantık doğruysa — bunu gözlemlerle aklımızın mihengine vurmak yalnız bana değil sizlere de düşer — karşılaştığımız olaylar bir tertip, bizim için bir epröv, bir sınav, ve sonuca göre gerçekleşen yeni durumların amacı da tekâmül olur.

Yazımın başına dönelim: O gün bireyin mevcut olanakları içinde bir konuda denenmesi, bireyin de bundan bir sonuç alması gerekmektedir. Sonuç alınmazsa, olaylar sürer gider, bir bunalım yaratır. Ancak, olay değerlendirilip gereken sonuç alınırsa, bireyi sıkıştıran tesir akışları durur. Böylece, ters başlayan bir günün, sonunda analiz ve sentezinin birey şuurunda yapılmasıyla pekala mutlu bir güne dönüşmesi büyük bir olasılık içindedir.

Meydan açtık. Uygulama yapalım. O zaman sakalımıza sürecek siftoh parası, eşikten atacağımız ilk sağ adım yerine, belki daha şuurulu işler yapabiliriz. Örneğin, karşılaştıklarımıza ters davranmayı onları da yaşamını kolaylaştıracak davranışlarda bulunmaya çalışmak gibi. Belki de tersliklerimizin mutluluklara dönüşmesi için, bu kadar küçük ve o kadar da önemli bir zihin gayreti yeterlidir...

Reenkarnasyon

(Sayfa 27'den)

şu olabilir; İnsanın hayatı doğum ve ölüm aralığına sıkıştırılmaz. İstenilen seviyeye ulaşmamış canlılara, bu mer.ebeye ulaşmaları için yeni imkânlar tanıması ve böylece onun da bağışlanma hakkını kazanabilmesinin sağlanması kabul edilirse, belki bir çıkış yolu bulunabilir. Böylece insan saptırıcılık ve inkârcılığın bağışlanmaktan uzaklaştırıcı engellemesinden kurtulacak ve bağışlanma liyakat ve hakkına erişmiş olacaktır.

Bu imkân, insana nasıl temin edilebilir? Elbetteki akla en uygun gelen şekil, cna; ihtiyaçlarına cevap verecek yeni bir vasıta yeniden tatbikat yapabilme hak ve imkânlarını vermek olacaktır. Bunun manası da dünya vasatında, yeniden faydalanmak veya yeniden dünyaya gelmek demektir. Ayetin doayılı olarak böyle bir gerçeği de anlatmak istediği düşünülebilir. Böylece tenakuz gibi görünen bağışlayıcılık yanında bağışlanmazlık, ayrı yolda birbirini kuvvetlendirir ifadeleri olarak değer kazanmış olacaktır.

BİLGELER

Apollonius : Gövdeme El Koyabilirsin Ama, Ruhuma Hiç Bir Zaman

Derleyen :

● Halûk Egemen SARIKAYA

Sayırsız bin yıllardır yeryüzü değişik evrim düzeyli varlıkların bir eğitim, öğretim alanı olarak kullanılmagelmıştır. Kuşkusuz aynı durum bütün planetler içinde geçerlidir. Yeryüzündeki insanları eğitimleri sırasında onlara öğretmenlik yapanlar fizik kürelere ve ruhsal âlemlere mensup varlıklardır. Onlar dünya insanları aralarında yüksek kişilik ve olgunluklarıyla yaşayarak hem olgunluk ve hem de bilgi kaynağı olarak insanlara önderlik yaparlar. Sizlere aşağıda kısaca kişiliğini ve yaşam öyküsünü anlatacağımız bilge APOLLONIUS böylece yeryüzünde yaşamış bir uzaylıdır. Bu bilgiler ve saygın yaşamları dünya insanlarına erdem, olgunluk ve kişilik örnekleridir. Biz kardeşlerimize bu bilgelerin taklitçiliğini önermiyoruz. Fakat bilinmeli ki, dünya insanların olmak zorunda buldukları olgunluğun ölçüleridir bu bilgiler herşeyleriyle. Ve her dünya insanı kendi önceliğiyle kendi doğal yolundan yürüterek bu bilgelik aşamalarına ulaşmak durumundadır. Şu ya da bu yola. Önemli olan bilgeliktir, bilge olabilmektir. Bilgelik; dünya insanının anlayış ve yorumlayış düzeyindeki ölçüleri gene söyleyelim dünya-dışı kökenli uzaylı ve yüksek ruhsal âemli varlıklardır.

BİLGE APOLLONIUS

Apollonius, M.S. 1. yüzyıl başlangıç-

larında, Auguste'nün egemenliği zamanında Tiana zengin ve seçkin bir ailesinden dünyaya gelmiş ve Nerva'nın saltanatı döneminde ölmüştür. On dört yaşındayken babası, kendisini gramer ve hitabet öğrenmek üzere Tarsus'ta bulunan Fenikeli Euthydeme'e yollamıştır. Daha sonra, Ege'ye giderek bazı önemli Stoa'cılarla tanıştı: bundan sonra da Pisagorcu filozof Euxene'e rastladı. Fakat bunun fikirlerini benimseyemediği için, doğrudan doğruya Pisagor'u örnek tuttu. Ölünceye dek tam bir çileye girdi: her çeşit hayvansal besinlerden, şarap içmekten kendini mahrum etti. Sert yerlerde yatmayı, yalınayak yürümeyi alışkanlık edindi: saçlarını uzattı: ve beş yıl mutlak bir sessizlik içinde yaşaduktan sonra, seyahate başladı. Pisagor'un fikirlerini daha çok kaynaklardan öğrenebilmek için, Doğu taraflarında dolaştı. Dört yıl Babil'de kaldı, Nineve'ye gitti, bağcılarla tartışmalara girişti. Sonra Kafkasya ve Hindistan'a geçerek orada «çıplak bilge» lerle (gymnosophistes), Brehmenlerle ilgilendi. Nihayet Habeshistan, Yukarı Mısır, Yunanistan ve İtalya'ya geçerek hem kendisini hem de başkalarını aydınlatmak aşkıyla dolaşıp durdu. Daha çok rahipler üzerinde etki yapma çarelerini aramış ve bütün geçtiği yerlerde olağanüstü saygılarla karşılanmıştır. Gez-

diği ülkelerin krallarıyla tanışmış ve bir kez de Domitian tarafından hapsedilmiş ve mahkemeye verilmiş de, hayatını yazanların anlattıklarına göre, mucize türünden bir hareketle kaçıp kaybolmuştur. Yaşının çok ilerlediği bir zamanda cesaretle ortadan kaybolmuş, ne öldüğü gün, ne öldüğü yer ve ne de cesedinin ne olduğu hakkında hiç bir bilgi edinilememiştir. Ona dair söylentilerden ve eserlerden edindiğimiz bilgiler, kendisinin bir filozof olmaktan çok reform yapmak isteyen bir rahip ve bir din ahlakçısı olduğunu göstermektedir.

Apollonius'un hayatını, ona çok bağlı olan imparatoriçe Julia Domna'nın buyruğuyla hatip Philostrate yazmıştır. Bu yapıtının ismi VITA APOLLO'dur. Apollonius'da bugün ele geçemiyen bir çok yapıtlar yazmıştır. Bu yapıtların isimleri şöyledir: İnisiasyonlar ve Kurbanlar, Vasiyet, Kâhinler, Kitapçıklar, Pissagor'un Hayatı, Mnemosyne'e, Kaside, Yıldızla Kehanet, Övgü, Mektuplar.

Apollonius'da Eflâton gibi, rahipleri, ahlak dışı öykülerle insanlardaki erdem aşkını ve Tanrılık fikrini boğmakla suçlar. Bu kötülükten kurtulmak için bulduğu çare, insanın en ilkel geleneklerine yükselmektir. Kendisinin eski doğu kavimleri arasında dolaşması da bu gelenekleri aramak içindir.

Apollonius, bütün dünyayı, herkesin ortak olduğu bir yurt ve bütün doğanın sunduğu nimet ve servetleri, birlikte paylaşılması gereken bir miras gibi kabul etmekte ve tüm insanların kardeşliğine inanmaktadır.

Apollonius, kandan ve kurbandan nefret eder. Tanrıya sunulan en masum armağanları bile reddeder: «Zira, der, Tanrı'nın hiç bir şeye ihtiyacı yoktur. Arada olan herşey O'na nisbetle birtakım kirli şeylerdir. Tanrı'ya lâyık olan sözler, dudaklarımızdan çıkmaya mecbur olmayanlardır.» Apollonius, daha saf bir ruhla paganizmanın, en çok duyulara hitab eden tapınmalarından ve şekilleri tanrılaştırma inançlarından iğrenmiş: yeni dinin, yeni

Hıristiyanlığın doğmasını hazırlamıştır.

Eserlerinde, bütün sonlu varlıklar ve yaratıkları, Tanrı yerine geçen bir tek Öz'ün, saf olarak pasif bir kipinden (mode) başka bir şey olmadıklarını kabul eden bir metafiziğe sahip olduğu görülür. Bu ÖZ'ce, ölüm ve hayat daha ince (subtile) bir durumdan daha yoğun bir duruma çevrilmekten veya bunun tersine dönmekten ibaret olan bir haldir ve alması olarak (alternativement) sürekleşen veya yoğunlaşan maddenin kendisi de, sözü edilen bu tek öz'den, bu ebedi varlık'dan, şekillerinin çeşitliliğine karşın, gerek öz ve gerek nitelik itibariyle daima aynı olan şeyden ibarettir.

Bir felsefe tarihçisi olan Eunab, VITA SOPHIST adlı eserinde Apollonius'a, «Dünyaya İnmiş Bir Tanrı» adını takar.

Ölümünden sonra üç dört yüzyıl kadar tanrılara lâyık bir şekilde kutlanmıştır. Doğduğu şehrin insanları o'na bir tapınak yaptırmış, resmini tanrı resimlerinin yanına asmışlar ve ismini dua yerine kullanmışlardır. Halk onu göklerden inmiş bir Tanrı saymış ve müritleri, onun ölme-yip göklere çıktığına inanmışlardır. Apollonius, paganizmacılar tarafından İSA'nın bir örneği sayılmıştır. Şu mucizeleri yaptığı anlatılmaktadır:

- a — Bakireden doğmak.
- b — Hastalara mucizevi şifalar vermek,
- c — Evrensel bilim ve güç sahibi olmak,
- d — Öldükten sonra dirilmek,
- e — Dünyadan kaybolmak.

Doğu gezisine çıktığında uzun boylu yakışıklı Grek Apollonius, Babil sınırına ulaşır. Sınırdaki nöbetçi, «Krala ne gibi armağanlar getirdin?» diye sorar.

Apollonius, «Bütün erdemleri getirdim», diye cevap verir.

● Lütfen Sayfayı Çeviriniz.

Subay, «Bizim Kralımız erdemli değil mi sanıyorsun?» diye sorar.

Apollonius, «Olabilir ama erdemleri ne yolda kullanacağını bilmiyor.» der.

Apollo, o kadar akıllıydı ki, ondört yaşına geldiği zaman okul hocaları ona ders verebilecek yetenekte olmadıklarını ileri sürer. Günlerden bir gün bir Apollo rahibi genç adama bakır levha üstüne çizili bir kroki getirir ve bunun, Tanrıların, şehrini gösterir bir harita olduğunu söyler. İşte böylece Tiana'lı Apollonius Doğu'ya Tanrıların Şehrine doğru yola çıkar (Agartha'ya...).

Nineve'ye geldiği zaman Damis adında bir adam ona yol göstermeye gönüllü olur. Grek düşünürü ve Damis çetin bir yolculuktan sonra Ganj ırmağına gelip, oradan Kuzeye dolanarak Himalayaların yolunu tutarlar. Onsekiz gün süren yolculuklarının hedefi Tibet'ti.

Grek düşünürüyle yol arkadaşı Himalaya sıradağlarına yaklaştıkları sırada çok garip claylarla karşılaşmaya başlarlar. Geldikleri yoi, onlar üstünden geçtikten sonra gözden kayboluyordu. Çevrelerinde ki tepeler, ormanlar, ırmaqlar yer değiştiriyordu. İki arkadaş bir düş dünyasının içinden geçer gibiydiler.

Bu harikalar dünyasının bir döneminde onları bir delikanlı karşılar ve Apollonius'a grekçe hitap eder. Konuşmasından, Apollonius'un gelişinin bildiği ve yolunun gözlemediği anlamı çıkıyordu. Sonra Grek düşünürü bu ülkenin hükümdarının karşısına çıkarırlar. Apollonius'un hayatını yazan Philstrate'ye göre bu hükümdarın ismi İARKAS idi. Ve İarkas'ın ülkesi teknik mucizeleriyle dolu bir yerd.

Öyle kuyular vardı ki, içlerinden ışık sütunları yükseliyordu. Işık saçan taşlar kentin her yerini aydınlatarak geceyi gündüze çeviriyordu. Bir çok insanlar yer çekiminden kurtulmuşçasına havada kayarak dolayıyorlardı. Yolcularla hükümdar sofrayı oturdıkları zaman hizmetlerini dört tane üç ayaklı robot görüyordu. Bu robotlar

«canları ve ruhları varmışda tanrıların buyruklarına uyarmışçasına» kendiliklerinden hareket ediyorlardı.

Kral İarkas, «Herşeyi bilenlerin ülkesine geldiniz,» der bir ara.

Bu ülkede gördüğü harikalar ve üstünlükler Apollonius'u öylesine etkilemişti ki, büyük bir şaşkınlık ve hayranlık içinde kahr.

Apollonius'e göre bu bilgiler «Hem dünya üzerindeydiler hem de değildiler.»

Belki de bu adamlar, hele yer çekiminin üstesinden gelmiş olduklarına göre, başka dünyalara gidip geliyorlardı. Eğer öyleyse,

«Evren can doludur.» diyen İarkos'un sözleri yeni bir anlam kazanıyordu.

Bu Asyalı bilgiler Apollonius'a bir takım görevler emanet ederler. Düşünür, onların verdiği bir takım tılsım ve müknatısları bazı sihirli yerlere gömecekti ki, buraları, sonradan tarihsel birer anlam kazanacak olan yerlerdi...

İkinci görev, Roma İmparatorluğunun despotluğunu sarsmaktı.

Apollonius, Roma'ya biçimsiz bir zamanda gelir. NERON düşünür kıyımına girişmiştir. Apollonius'da çok geçmeden bir yargıtay huzuruna çağırılır. Savcı onun aleyhindeki ifadeyi okumak için elindeki parşümen ruloyu açınca gözleri de fal taşı gibi açılır. Kâğıdın üstü bombogtur! Apollonius'u ister istemez serbest bırakırlar. O günden sonra da Roma yöneticileri Tiana'lı bu bilgeden korkarlar.

Vepasyan tahta geçtiği zaman Apollonius'un değerini bilir ve onu İmparatorluğun danışmanlığına atar.

Daha sonra İmparator Titus'da. «Ben Kudüs'ü fethettim, ama sen, Apollonius, beni fethettin.» diyecektir.

Domitian'ın hükümdarlık döneminde Apollonius, Roma'nın aleyhinde eylemlere girişmekle suçlanır. Yargılanması sırasın-

da düşünür, küçüklüğünü bildiği imparatoru küçümseyen bakışlarla süzer.

Neron zamanındaki yargılanmasını bilen soylular bu mahkemede gene kayguya kapılırlar. Ona yüklenen suçlardan bazılarını geri almaya kalkarlar.

Apollonius İmparatora döner. Pelerini ni omuzuna tarak,

«Gövdeme el koyabilirsin, ama ruhu ma hiç bir zaman.» der. «Hattâ gövdeme bile dokunamazsın,»

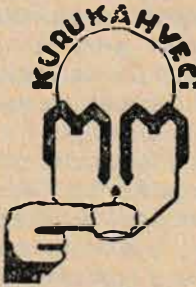
Sonra yüzlerce kişinin gözleri önünde, bir ışık parıltısı içinde kaybolur. Yüz yaşına ulaşan bu büyük bilge en son Efes'te

görülür. Ondan sonra izine rastlanılmamıştır.

Apollonius, öyle sayılan bir kişiydi ki, Romo İmparatorluğunu 923 - 211 yıllarında yöneten Septimus Severus, odasındaki küçük tapınakta, İsa Peygamberle Orfe'nin kilerin yanı sıra bu Grek düşünürünün de bir heykelini sakladı.

Kaynak yapıtlar :

- Filozoflar Ansiklopedisi. Apollonius. Sy. 68. Cemil Sena,
- Târihlerin Tohumları. Bölüm, 19. Andrew Thomas.



Teşis tarihi 1871

KURUKAHVECİ MEHMET EFENDİ MAHDUMLARI

EN NEFİS KAHVEYİ SATAR.

SATIŞ YERLERİ :

- EMİNÖNÜ TAHMİS,
- BEYOĞLU BALIKPAZARI ve
- KADIKÖY ÇARŞISI

Beni Meftûn Ettin

ALLAHIM

● J. B. LIEBMAN

«Onun iradesindedir huzurumuz.» Dante. «Paradiso» (Cennet) adlı eserinde, Cenabı Hakkın tahtı huzurunda dizüstü, böyle feryat ediyor Bu feryatla ilk sesi yükselten Dante olmadığı gibi, feryadın akisleri de onun sahifelerinde bitmemiştir. Her huzurun kaynağı Allah'tır ve huzuru bulmak için Allahı bulmak gerekir —insan oğlu kendini bildi bileli beşer aklının mütevazı mahsulü olan hikmet ve feraset bu sözlerde belirmiştir. Her asırdaki şairlerin, filozof ve mistiklerin sesleri iman sahibi her insanın sesi ile birleşerek şu ölmez nakaratı tekrarlamıştır: «Sadece rahat buluncaya kadar, hiç bir yerde kararımız yok...»

Ne mutlu o cana ki, İlahî Aşkın mekân tanımayan eb'adı içinde karar edecek yeri bulmuştur! Cenabı Haktan bir cüz olduğumuz, her dalganın en ufak damlalarını da içine alan ve tutan muazzam bir deniz gibi onun kuvvetli iradesinin bizi tuttuğunu emniyetle bilmek en güzel yakutlardan bile daha çok arzu edilecek bir şeydir. Bu kozmik ünsiyet hissine malik olanlar — iç huzuru içinde hayat yollarını yürütenler onlardır —.

Fakat bugün herhangi bir din adamı veya psisyatristin umumî müşahedesi, zamanın çok büyük sayıda erkek ve kadınlarının, ilâhî mevcudiyeti teyit edemediği merkezindedir. Yahut da, Allahın mevcudiyetine inansalar bile, öyle çocukça mefhumlarla inanıyorlar ki, sıkıntılı ve buhranlı zamanlarda bu iman yıkılıyor. Zamanımızın görülen ruh sıkıntısı ve iç azabının asıl sebebi bu imanın zayıflığı veya mevcut olmayışıdır. Bu yolda ıstırap çe-

kenlerden birisi bana şöyle dedi: «Bir beşer dostumu kaybedecek olursam, yahut bir iş ortağım alçak çıkar, veya karım beni aldatırsa, daima bir başka ve hattâ daha iyi bir insanda demirliyecek yeni yer bulmak imkânı vardır. Halbuki Allahın realitesine olan imanım kaybolursa — ki şimdi ben o haldeyim — yüzümü hangi yana çevireyim?»

Birçok meslekdaşlarım gibi ben de, böyle imansız bir çok insanlarla beraber ruhlarının karanlık geceleri içinde çırpındım ve elimden geldiği kadar mâkul sebepler göstererek onları teselliye çalıştım. Fakat senelerce başım onların mantık geçmez taş duvarlarına çarptı. Yavaş yavaş anladım ki, birçok ateist ve agnostiklere karşı kullanılan mantıklı iddialar boştur, çünkü onların imansızlığının asıl sebebine ne ilişiyor, ne de ilişebiliyor.

Gerçi, bâzan, bir mantık gölgesi onların iddialarına hafifçe tesir eder gibi görünüyor. Bütün beşer sahnesini viraneye çeviren korkunç harabiyeti, atom bombasını, insanları kırıp geçiren epidemileri, ve hayat soldurucu fakirliği işaret ederek soruyorlar: «Dünyayı sardıkça saran bu büyük kötülüklerle Allahın mevcudiyeti nasıl uzlaşabilir?» Bu gerçekten realisce bir meseledir ve ileride buna dokunacağız; fakat burada şu kadarını söylemek istiyorum: Bu gibi münakaşa ve iddialar, imansızlıktan muztarıp olan insanın kendi iç mücadelesinin, içindeki tecavüzkâr ve zayımsımların şevki kendi ruhundan daha geniş olan kâinatın beyaz perdesine düşmektedir.

ALLAHIN MEVCUDİYETİNİ İNKAR

Ateizmin esasındaki mâna, insanın varlığa tam şümüllü bir «evet» demekten âciz oluşudur. Ateizm, hayatın mânasını inkârdır; kâinata itimatsızlıktır. Bir ateistin hakikî «âmentü» sül (creed) şu sözlerle hülâsa edilebilir: «Samimiyetle inanıyorum ki, bu dünya, infilâk eden güneşlerin tesadüfen yarattığı bir eser ve dehşet ve ölüm yeridir. Ve gerçekten inanıyorum ki, insan tesadüfen diğer hayvanlardan daha kurnaz yaratılışlı bir hayvandır; bunun için, sevgi ile gözetilen bir Allahın mevcudiyetine beni ikna etmeğe boşuna uğraşmayın!»

Bu kara iman; Allah vardır, kâinat mahlûkların dostudur, ve insan itimada lâyıktır, diye iddia eden ve bu inancı kendine esas tutan din nazariyesine tamamen zıttır. Belki bazı kimseler bu dinsizlik haline mantık yoluyla geliyorlar; ben henüz hiç böyle birine rastgelmedim. Ekseriyetle, Allahsızlık ve bedbinliğin çok emekle yapılmış ve birçok mantıklı iddialarla desteklenmiş yapıları, hissi tezatlarla hayatın ilk yıllarında bozulmuş beşerî alâkalarından müteşekkil temeller üzerine kurulmuştur.

Allahsız kimse belki de bunun farkında değil, ve bu ateizminin psikolojik bakımdan izah olunmasına pek fena kızar. Halbuki mesele şöyledir: Çocukken babasına mutlak surette inanıyor, annesine candan güveniyordu. Sonra, çok mühim olan gelişme devresinde, hayatının çok mühim bir sahasında ana-babası onu büyük bir felâketli bir hayal kırıklığına uğrattıyorlar. Gayrişuuri olarak onlar hakkında itimada değmez ve sadakatsız diye hüküm veriyor. Hayatının ilk yıllarında, şahıslar arasındaki alâkada uğranılan bu feci muvaffakiyetsizlikten bir hamlede şu psikolojik neticeye varıyor: «Kâinat güvensiz ve sadakatsizdir.» Benim kanaatimce çok kereler, çocuğun ana-babasına karşı duyduğu hayal kırıklığı, dinsizliğin zeminini hazırlamıştır. Hayata itimatsızlık, beşeriyet hakkında şüpheli düşünceler Allahı inkâr, bütün bunlar köklerini, akıl,

felsefe ve fen derslerine daha açılmadan, his toprağına salarlar. Hayat bu gibileri erken hırpalamıştır ve onları, Allah ve insana inanmak istemeyecek bir hale koymuştur.

İMANSIZ TIPLER

Gurur garip mevkilerde yer alır; insanların kendi şahsî imansızlıklarına sebep olarak gösterdikleri bazı bahaneler gerçekten gariptir. Geçenlerde bana birisi geldi. Bu zat, nev'i kendine münhasır imansızlık tipini böbürlene böbürlene Darwin ve Haeckel zihniyetinin çivisine asmış. Bu zat varlık mücadelesini çok alıcı ve kuvvetli buluyormuş. Hayat baştan başa «diş, tırnak», «en kuvvetlinin sağ kalması» imiş. Bu adama birkaç sual sorulunca, şu hakikatler meydana çıktı: Adam; kalabalık bir ailenin ikinci oğlu imiş babaları, sert, zalim ve tembel bir adammış; aile servetinin altından girmiş, üstünden çıkmış. Âcizliği yetmiyormuş gibi, üstelik hem ayyaş, hem de zorba imiş. Önüne gelene el kaldırmakta pek mahir imiş. Bu talihsiz alledede ekmek bile az bulunur şeylerdenmiş. Hele sevgi gıdasına gelince, ne bu çocuk, ne de kardeşleri bunun hiç yüzünü bile görmemişler; hepsi de daima sadece var olmak için, sağ kalmak için mücadele hayatı yaşamışlar. (Böyle bir adamın Darwin'e hayran olmasına gashılı mı?) Bu çocuk bir din mektebine gidiyormuş; bu mektepte tabii olarak kendisine ne öğrettiler? Allahın sevgisi, yarattığı mahlûkların hepsini himaye eder ve doyurur; bir serçe bile onun izni olmadan yere düşmez... umdesini: Hayırsız ve zalim baba realitesiyle şefkat ve sevgi taşınan bir semavî Baba tasviri arasındaki korkunç fark, çocuğun plâstik muhayyilesine bozulmaz harflerle yazılıyor. O çok genç yaşında bile, içinden, iyi bir semavî baba efsanesine gülmeyi öğreniyor. Onun bu istihza hissi daha sonra, sağ kalmak için amansız mücadele lüzumunu ısrarla müdafaa eden inkılâpçı filozofların yazılarını okuyarak biliyor ve zihni bir âkide halini ahyor.

Neticede bu adam, etrafındakilerden

● Lütfen Sayfayı Çeviriniz.

daima öç almağa uğraşan katı ve granit gibi sert bir şahsiyet oldu. Bu amansızlığı sayesinde çok para sahibi oldu. İmansızlığı onun işine pek iyi yaradı; fakat nihayet bir gün, hissi bir kriz, ruhunu ihata eden kabuğu parçaladı. Bundan sonra hayatının kısır ve çorak ufuklarının manzarasından korkup dehşete düşerek, kendisine yardım edebilir miyim diye bana başvurdu. Bana : «Hiç bir şeyde mâna veya sevgi bulanıyorum; çünkü kâinatta ne mâna var, ne de sevgi,» dedi. Ben de kendisine şunları anlatmağa çalıştım: Kendisi bütün ömründe, hiç de beşeriyeti temsil etmiyen bir tek adamın, babasının misalini alarak bütün dünyayı öyle sanmış, ve hem beşer hayatında, hem de dünyada mevcut olan şeref, sevgi ve iyiliği görmek fırsatını kendi kendine vermemişti. Kendisi bir insan oğlu olan babasından pek tabii olarak ye'se kapılmış ve bu ye'si ileri götürerek Allaha da gazez beslemiş.

İmansızlığın başka bir çeşidi de ilk gençlik zamanında duyulan bir isyan hissinden ileri gelen bir tiptir; bu hissin kumaşa dünyaya karşı vaziyet almak suretiyle dokunuyor. Garibi şu ki, böyle inançsız olan insanlar hakikatte, sevgiye ve şefkate çok müstaittirler. Otuz beş yaşlarında, yakışıklı bir adam bir gün yazıhaneme geldi; birçok esaslı gaye ve hareketlerde faal rolü olan bir adam. Bütün değerli enerjilerini aşırı tip içtimai islahatçılık hareketlerine vermiş, halbuki bütün bu işler ona canlı gönülden aradığı ruh huzurunu veremiyormuş. Kendi şahsı ve hayatına karşı duyduğu hoşnutsuzluk öyle hâd bir hal almış ki, yeis hâleti içinde bana başvurmağa karar vermiş.

Bedbin bir gülümseyişle bana dönerek: «Elinizden gelirse bana yardım ediniz!» dedi. Bu sessiz bir meydana okuma idi. Daha ilk konuşmamızda, mühim hakikatler meydana çıktı. Genç adam, çocukken annesi ve babası tarafından çok şefkat ve sevgi görmüş; fakat ilk gençlik yılları başlayınca kendisinin inkışaf halindeki erkek tabiatı, o zamana kadar eve hâkim olan kuvvetlerle çarpışmış. Bunun netice-

si olarak husule gelen ayrımlıklar, tatsızlıklar yüzünden, çocuk, ana-babasının dünyasını tekmiil yapısıyla reddetmiş, tabii bu arada oniarın scsyal ve dinî akîdeleri de var... Ana-babanın putları yıkılınca, Allah da onlarla beraber gidiyor. Mevcut hükümet ve cemiyet şekillerine karşı gösterdiği yirmi yıllık bir zıtlık, esasında sevgi ve şefkat dolu olan ruhuna fiminan getirememiş. İlk gençlik yaşından çok sonra da, şimdi yine biri sapa yol tutarak isyan yoluna gitmek üzere bulunuyordu; fakat ayaklarının yazarına ve ruhuna bezginlik veren mücadele ve kaçışının sebeplerine nüfuz edince, hayatı menfi şekilde değil, müspet surette almak dirayet ve isabetini gösterdi. İşin dikkate lâyık ciheti şu ki, bu zat esaslı alâkalarını yine devam ettirdi, fakat şimdi bunlar olgun bir aklın mefhumuna göre daha iyi bir dünya kurmak emclî esasına dayanıyordu, ana-babasının mütehakkim dünyasına karşı öfkeli protestolara değil... (Ben ona, iç ifrazatın birden artması gibi başlamış olan bir esaslı meslek, gудde değışikliklerinin mümkün olduğu zamanı çoktan geçmişti, dediğim zaman, gülmekten kendini alamadı.) Şimdi hayal gözünün görebildiği yeni büyük dünyanın bir kısmını, güvenilir ve yaratıcı bir Allah mefhumu teşkil ediyordu.

Mistik şair Francis Thompson, «The Hound of Heaven» adlı şiirinde Tanrının ağzından şöyle diyor: «Ey bana hıyanet eden, her şey sana hıyanet eder.» Bir Hıristiyan mistikte bu metrükiyet hissinin anlamak mümkündür; fakat ya şu lâboratuvarın tenhahğında tecrübe tüplerini ve kavanozlarını tetkik ederken gönlüne dolan boşluk duygusunun altında ezilen fen adamına ne diyelim? Ekseriyetle böyle bir kimse, ne din adamının, ne de psikiyatristin ödüğünü arar. Gözle görülür madde dünyası üzerindeki kudretinin ona verdiği gururla elle dokunulmaz ruhun hekimlerini hakir görür. Buna rağmen her nasılsa geçenlerde bir ziyafette bu tipin çok güzel bir örneğine rastgeldim. Bu zatın maskeye benzleyen çehresini ve sıkı disiplinli tavır ve hareketlerini görünce derhal

onun tecrübe tûbû realistlerinden olduğu nu ve bununla övündüğünü anladım. En son molekül araştırmaları hakkında te-nezzülen açık konuştu ben bu meseleye çok alâkadâr olduğumdan, yemekten sonra da ikimiz ayrıca konuştuk. Biz konuşurken kendisinin bir sanatkar olduğuna şüphesiz bırakmamağa gayret ederek dedi ki: «Sizin hissiyatınızı rencide etmek istemem, doktor, fakat ben, dinin hisleri uyuşturucu bir madde olduğuna tamamen kaniim; böyle bir madde belki de âciz ve korkak insanlar için zaruridir; fakat objektif ilim ile yoğrulmuş bir kafa bunu kabul edemez.»

Ben başımı eğdim. Bu tipi iyi tanıyordum. Bu tip adamlar duygularını hapsederler, hislerinden utanır ve neticesinden korktukları için kalb kapılarının açılmasına müsaade etmemeye çalışırlar. Bu «frenleri» zapt altında bulundurmaya gaye siyle fenne dönmek bu gibilerin âdetidir; konuştuğum zat da bu tipin mükemmel bir nümunesi idi. O günden sonra, yavaş yavaş ve birkaç ay müddetle kendisine, orada burada toplantılarda rastgeldikçe, ondaki bu his donukluğunun altındaki sebepleri keşfettim.

Bu zat çok küçükken babası ölmüş, kendisini amcası büyütmüş. Bu amca, çakmak taşı gibi sert New England'lı tipinden bir adamdı. Bu adam, her zevki bir şeytan icadı sayan çok mutaassip Calvinist'lerin neslinden. Hisleri hakir gören bu zat dürüst, mum gibi doğru ve son derece katı bir adamdı ve aynı zamanda maddî para ve banknot sahasında çok muvaffak olmuştur. Allah bahsine gelince, dostum, amcasının Allaha inanıp inanmadığını bilmiyordu, çünkü herkesin önünde Allahtan bahsetmeyi çok büyük bir zevksizlik sayıyordu.

Emin olmuştum ki, sükûti amca, bu fen adamının hayatının kahramanı olmuş ve kendisi de tamamen ona benzemişti. Çocukluğunda son derece sert bir baskı altında büyümüş olduğu için, kendisine örnek olan amcasının duygularını etrafına çektiği buzdan setleri yıkamıyordu. Hislerden kaçıp kurtulmak için bir sığınak

aramış ve bunu fende bulmuştu; nötronların ve protonların bu kansız sahasında mücerret (abstract) hakikate hizmet, şahsî bir taahhüdü icap ettirmez. Bu gibi taahhütlerden çok fazla korktuğu için bu adam, Allahtan vazgeçmiş; hattâ, o mefhumu tamamen yıkmıştı. Buz kesilmiş tabiatının özüne nüfuz edip onu eritmek zamanı geçmişti — evet, buna artık imkân kalmamıştı. Bu zattan burada bahsetmekten maksadım, buna benzer birçok tipleri anlatmak içindir; böyle insanların ateizmi, sevgiden kaçış, hiç ve heyecandan aşırı korku ve bütün haşmeti, sıcaklığı ve azametiyle hayatı bir lâboratuvarın donuk hudutlarına sığacak kadar küçültmektir. Hayat onları, hissi sakatlıklarına fazilet şeklini vermeğe mecbur etmiştir. Bununla iftihar etmek istiyorlarsa, sadece kendi kendilerini aldatıyorlar ve bu arada Allah âlemi ile alâkanın insana verdiği çok büyük bir saadeti kaybediyorlar.

Şu halde üç tip ateistler, yani, büyük bir galeri içinden rastgele seçilmiş üç portre bunlardır. Allahı inkâr edecek cesareti kendilerinde bulan bu insanlar, aziz tuttukları istiklâl âmentüsünün asıl kaynağının çocukluklarındaki sevgi yoksulluğu, ilk gençliklerinde iç ifraz guddelerinin kifayetsizliği veya olgun yaşta kendilerine âriz olan gizli bir isterik korkuda bulunduğunu keşfedince, çok şaşkınlığa düşerler; Birçok ateizm vakalarının kökleri araştırılınca, bu gibi şeylerde bulunur. Bu asrın erkek ve kadınlarının Allahı ve hayatı inkâr eden iman düsturlarının müsebbibi olan şahsî ve içtimai âmillerin sonsuz kombinezonlarını bu psikolojik tahlil bitirmek şöyle dursun, bu işe başlamak bile uzaktır. Dinamik psikoloji, sesiyle birçok acıklı Eriha'ların şehir duvarlarını — yani, fen ve mantığın görünüşte yıkılmaz gibi görünen ve ateizm ile psisizimden mürekkep aşınmış kaya parçalarının duvarları — çöktüren Yeşu'nun asrî borazanlarıdır (*). Duvarlar yıkılınca,

————— ● Lütfen Sayfayı Çeviriniz.
(*) Kitabı Mukaddeste Yeşu kitabı 6 ıncı bap.

gehrin göbeğinde gördüğümüz, mesut, olgun şahsiyetler değil, korkudan yere çömelmiş, mücadeleden yıpranmış, için için ağlıyan bir sürü çocuktur.

Şunu da kabul etmeliyiz ki, sadece mefkûre bakımından kendilerini ateist zanneden bâzı erkek ve kadınlar vardır; fen bağlarında işleyen bu feragat sahibi ve yaratıcı işçiler, her şeye karşı tavırlarında öyle bir «objektif» ve kötü tertibat ile bağlıdır ki, «Allah» ismini kullanmak kendilerince samimiyetsizlik sayılır. Filozofçasına, herhangi bir kozmik generalizasyona muhaliftirler ve ispat edilir keyfiyetler sahası dışında kalan herhangi bir şeyi söylemeğe korkarlar. Bilgi iddiası hususunda son derecede mütevazıdır, o

derecede ki, Allah fikri bile onlara yeis verir. Allahın varlığını iddia etmek onların fikrinde haksız bir kıyastır, —çünkü bununla nâmütenahiye hiç olmazsa bir dereceye kadar bilgimizi de iddia etmiş oluyoruz. Çok yüksek ahlâk sahibi ve beşeriyete hizmet eden fertler arasında bulunan bu nadir ateizm tipini kendimiz kabul etmemekle beraber, anlamalıyız; bu nevi ateizm çocuklukta husule gelen karışıklıklardan, ilk gençlikteki hayal kırıklıklarından veya zihni aşağılık duygusundan ileri gelmez, bilâkis bundaki âmil, bilgi iddialarından yana duyulan samimi bir tevazu ve keyfiyet hudutlarını aşmak istemektir.

REALİTE

(Sayfa 2'den)

Aynı kanaldan yararlanan Ruhsal İda-re mekanizmaları, bu enerji santrallerini kullanarak, hiyerarşiyı ve enerjinin korunması prensibini aksatmadan, gereken mekâna, gereken tekâmül ettirici etkiyi sevk edebilmektedirler. Aynı süreçten yararlanan Uzaysal Zekâ'lar da, mekândaki ka-

nalları kullanarak, galaktik aşımaları başarıyor, be meselâ Dünya insanıyla temas kurabiliyor.

Değişmekte olan dünya realitelerini izlemenin ya da onlara uymanın gereğine inanmış olanların bu sözlerimizi incelemeleri faydalı olur kâmisındayız.

30 DERSTE

Ruhsal Güçleri Geliştirme Tekniği

Dr. T. Lobsang RAMPA

Gözden geçirilmiş, geniş ilâveli 2 nci Kitap Baskısı

Fiatı : 10 TL.

Ruh ve Madde Yayınları. Ödemeli isteyiniz



Periler

Medyomların perileri gördüklerinden bahsederler. Bunlar nazık, zararsız herhangi bir cinsiyete sahip olmayan varlıklardır. Bu konuyla ilgili olarak, L. Gardner'in tanınmış eseri olan «Faires» i okumanızı tavsiye ederiz. Gardner, zamanının kıymetli teozoflarından. Kendisinde Yorkshire'lı Frances ve Elsie isimli iki kızla birlikte çıkmış peri fotoğrafları vardır. Bu fotoğraflar ilk olarak 1920'de Sir Arthur Conan tarafından «Strand Magazine» de bütün dünyaya yayımlandı ve okuyucularını epeyce şaşırttı. 1971'de de adı geçen fotoğraflar BBC televizyonu aracılığı ile bütün dünyaya yayınlanmıştı. Gardner, yukarıda bahsettiğimiz kitabının bir yerinde medyomluk ile durugörü arasında ki farka deyinerek, «Herhalde her iki kız çocuğunun da birlikte olmaları gerekiyordu. Bunun, fotoğrafların daha iyi çıkmasına yardımcı olmuştu. Buna benzer durumları, diğer medyomsal olaylarda da görmekteyiz. Bu daha ziyade, medyomun, yeteneklerini kuvvetlendirmek maksadıyla, celsede hazır bulunanların zincir yaptığı hallerde ortaya çıkar.

Fotoğraflar hakkında çeşitli söylentiler clabilir, fakat gerçek olan ve gözden kaçmayan şudur ki, adı geçen kitabın yazarı hemen hemen tamamen objektif kalabilmiştir. (Psychic News'dan)

Müzik Medyomu Rosemary Brown

«Beethoven ile görüşmeye hâlâ korkarım. Fakat Liszt başkadır... Onunla serbestçe konuşabileceğimi sanıyorum.»

Kırk yaşlarında bir dul olan bayan Rosemary Brown, sanki kapı-karşı komşularıymış gibi öte âlemde bulunan müzisyenlerle konuştuğunu anlatmaktadır. Bayan Brown'ın söylediklerine göre, son beş yıldır Beethoven ve Liszt muntazaman kendisine görünmekte ve yeni kompozisyonlar dikte ettirmektedirler. Müzik medyom, kendisine dikte ettirilen parçaları piyanoda seslendirmektedir. Brahms, Bach, Schumann, Debussy ve Rachmaninoff medyomla zaman zaman irtibata geçen diğer bedensiz sanatkarlar arasındadır.

Bütün bunlara rağmen Bayan Brown kızıl saçlı sempatik bir hanımdır. Şimdiye kadar bedensiz müzisyenlerden (Rachmaninoff'ın piyano «uetlerinden Chopin'in kompozisyonlarına kadar) aldığı parçalar kalınca bir cildi dolduracak kadar bol ve çeşitlidir. Bayan Brown öte-âlemden kendisine yazdırılan bu eserleri zaman zaman radyoda bazan da plâklar vasıtasıyla halka duyurmaktadır.

Bütün bunların içinde en enteresan olan, bayan Brown'un hiç bir müzik yeteneği bulunmaması ve de herhangi bir müzik tahsili görmüş olmamasıdır. Klâsik müziği dinlediği bile ycktur. Aslında kendisi ve evlilikleri süresince hastalıktan kurtulamayan son kocası o kadar fakir idler ki, değıl bir konsere gitmeye, bir radyo ya da pikap alarak klâsik müzik dinlemeye bile durumları müsait değildi. 1961'de kocası öldüğü zaman iki çocuğuna bakabilmek için bir okulun kafeteryasında çalışmak zorunda kalmıştı.

Şimdi kullanmakta olduğu babaannesinden kalma piyanonun artık tuşları sararmıştır. Piyanonun üzerinde genellikle

kendisinin irtibatla olduğu müzisyenlerin büstleri vardır. Bu şahsiyetlerden müzikal tebliğ (mesaj) alabilmesi için transa girmesinin gerekli olmadığını söylemektedir.

Artık bayan Brown irtibatla olduğu müzisyenlerle o kadar sıkı-fırlı olmuştur ki, bazan notaları biraz hızlı dikte ettir-seler, hemen onları azarlar.

Ashında Rosemary Brown'ın küçüklü-ğünden beri ruhsal yaşantıları vardır. Yedi yaşlarında bulunduğu zamanlarda tath müzikal seslerin zihninde çınladığını etra-fındakilere anlatırdı. Hattâ yine o yaşlarda kendisine beyaz saçlı, beyaz sakallı bir ih-tiyar da görünmüştü. (Medyom, irtibatlar kuvvetlendikten sonra, bu zatın Liszt ol-duğunu anladığını bildirmiştir.) Bu ihtiyar küçük Rosemary'ye görüldüğü zaman, «Bir gün gelecek çok güzel müzik parçaları galacaksın.» demişti.

Okul kafeteryasında çalıştığı yıllarda bayan Brown bir kaza sonucu iki kabur-gasını kırmıştı. İrtibatların başlayışını medyomun kendi ağzında dinleyelim: «Ba-şıma gelen bu kazadan sonra ev işlerini yapamaz olmuştum. Aklım piyanoya git-meye başlamıştı. Tamamen gelişigüzel bir şekilde ellerimi tuşlar üzerinde dolaştırı-yordum.» Ondan sonra Liszt'in hayalini görmeye başlar ve müzisyen kendisine 12 adet basit müzik parçası yazdırır. Son-ra Liszt, Chopin'i medyomla tanıştırır. Bundan sonra da birbiri arkasına diğ-er müzisyenlerle irtibata geçer.

Bayan Rosemary Brown'a 12 yaşnda-ki oğlunun müzik hakkında ne düşündü-ğü sorulduğu zaman, şöyle cevap vermiş-tir: «O, Beatles'ları tercih eder...»

Dünya, Kıymetli Bir Medyomunu Yitirdi

Materyalist ilmin en çok kontrolun-dan geçmişolan medyomlardan Eileen Garret Eylül ayında spatyoma intikal et-

miştir. Bayan Garret'in 50 yıllık spirit ya-şantısı süresince gerek medyom, gerekse yazar olarak hattâ iyi bir konferansçı o-larak dünya kendisinden epey istifade et-miş bulunmaktadır.

New York Parapsikoloji Cemiyeti ku-rucularından (1952) olan Eileen Garret'in trans medyomluğundan başka durugörü ve duruşiti hassalarında bulunmaktadır. Gerek Dr. J. B. Rhine ile gerekse diğ-er materyalist ilimcilerle yaptığı çalışmalarda daima ruhsal güçlerin varlığını ve tezahürlerini ortaya koymaya çalışmış, ESP alanında yararlı sonuçlara varılmasında yardım etmiştir

Londra'da «Ruhsal İlimler Okulu» ku-rucusu Hewat McKenzie ile yaptığı çalış-malar daha ziyade kendi medyomsal ye-teneklerinin inkişafına dönük olmuştur. Ve McKenzie yaptığı bu çalışmalardan kendisinin çok istifade ettiğini, hayatta iken zaman zaman belirtmekten kendini alamamıştır.

Bir medyom olarak şuna inanmaktay-dı ki: İnsan sadece dışardan görünen fi-zik bedeninden ibaret bir yaratık değildi. O nun beş duyusunun ötesinde incelen-ecek pek çok yanları vardır. İlim adamları, kendilerine ispatlanmış olan bu tarafları, artık yavaş yavaş kabul etmelidirler. İşte bugünkü ilim bu gerçeklerin üzerine biraz daha fazla eyildiği zaman dünyanın hali çok daha değişik olacaktır.

İlim adamlarının çeşitli şüpheli tu-tumları karşısında tecrübelerinden birini Faraday kafesi (bütün fizik tesirlerden izole edilmiş olarak) içerisinde yapmış ve başarılı sonuçlara ulaşılmıştır. Hapların, ruhi yetenekleri ne yönde etkilediğinin anlaşılması konusunda yaptığı çalışmalardan şu sonuca varılmıştır :

«LSD ve diğ-er ilaçların ruhsal güç-leri arttırmada hiç bir tesiri olmamakta-dır, bu ilaçların tesiri, fizik duyuların geçici olarak hassaslaşması şeklinde or-taya çıkabilmektedir...» (Psychic News-dan)